99 letra për Nuranën

Berzat Sadiki

Boton:
Shoqata e shkrimtarëve PRO LITERA
Rr. 167, nr. 6, Tetovë 1200
Republika e Maqedonisë së Veriut
shoqataprolitera@gmail.com

Redaktor: Mensur Mamuti

Lektori, recensenti, përpunimi grafik:
PRO LITERA

Shtypi: Art grafik, Tetovë

Tirazhi: 1000 kopje

Berzat Sadiki

99
letra për Nuranën

Poezi me filozofi kuantike

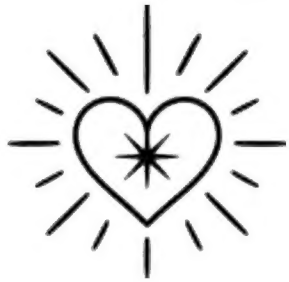

PRO LITERA
2025, Tetovë

AKT THEMELIMI

Me këtë akt shpalljeje,
në praninë e fjalës, të dritës së saj dhe
të nderit poetik,
vërtetohet themelimi i një gjinie të re letrare
në letërsinë bashkëkohore:

KUANTOPOEZIA
(Poezia me filozofi kuantike)

E konceptuar si ndërthurje
e dritës, energjisë, valës dhe shpirtit poetik,
Kuantopoezia e kapërcen linearen
dhe e vë fjalën në dimensionin e saj energjetik,
si kuant mendimi, ndjenje dhe drite.

Me këtë vepër,
"99 letra për Nuranën",
shënohet themelimi zyrtar
i kësaj gjinie të re letrare.
Themelues: **Prof. Berzat Sadiki**

Tetovë, 2025

CERTIFIKATË THEMELIMI

Me këtë dokument të posaçëm,
vërtetohet dhe zyrtarizohet themelimi
i një gjinie të re letrare në letërsinë bashkëkohore:

KUANTOPOEZIA

(Poezia me filozofi kuantike)

e konceptuar si shkrirje e dritës, energjisë,
valëve mendore dhe shpirtit poetik,
Kuantopoezia i jep fjalës statusin e kuantit:
energjik, të padukshëm, dridhës dhe krijues.

Kjo certifikatë konfirmon se themelimi zyrtar
i kësaj rryme letrare është bërë
përmes veprës poetike:

"99 letra për Nuranën"

dhe se autori i saj është themelues i kësaj gjinie:
Prof. Berzat Sadiki

Tetovë, 2025

Dedikim

Në emër të Zotit të Gjithësisë,
që më dha frymë, fjalë dhe udhë
për të ecur drejt dashurisë që s'ka fund!

Ia përkushtoj këtë vepër babait tim të dashur,
Zeqirit, që ma mësoi forcën e urtësisë dhe
qëndrueshmërisë.
Nënës sime, Asijes, që me duart e saj të buta ma
mësoi dashurinë si dritë e shpirtit.
Dhe familjes sime të ngushtë, që është streha
e përditshme e shpirtit tim, rrënja e çdo frymë që
shndërrohet në varg.

(me dashuri dhe dritë)
Berzat Sadiki

Hyrje

“99 letra për Nuranën” nuk është vetëm një libër, por një udhëtim dritësor brenda fjalës, mendimit dhe ndjenjës së njeriut. Secila letër është një grimcë energjetike, një kuant drite që lëviz në trajektoren e vet, për ta prekur zemrën dhe mendjen e lexuesit.

Kjo vepër ndërtohet mbi dy dimensione:
atë **linear**, që rrjedh si shkrim klasik,
dhe atë **kuantik** që depërton
thellë në brendësi si valë energjie.

Nëpërmes kësaj forme të re, përpiqem ta çoj fjalën
në një nivel më të lartë ndjesie dhe kuptimi -
atë ku mendimi merr dritë dhe drita bëhet poezi.

Këto letra nuk janë të zakonshme:
ato janë frymë, janë trajektore energjie,
janë përjetime të ndritshme dashurie.

Uroj që lexuesi t'i ndjejë si udhërrëfyes të butë
që i flasin shpirtit, njësoj siç më kanë folur mua
gjatë shkrimit të tyre.

Berzat Sadiki, Tetovë, 2025

PARATHËNIE ANALITIKE

Në udhëtimin e dritës, fjala bëhet frymë

"99 letra për Nuranën" nuk është thjesht një libër dashurie, është një udhëtim ndërmjet shpirtit dhe dritës, ndërmjet kujtimit dhe përjetësisë.

Këto letra nuk janë të shkruara për t'u lexuar vetëm me sy, por për t'u ndier me frymë. Në to, autori nuk rrëfen një histori, por shfaq një proces transformimi të ndërgjegjes, ku dashuria kalon nga ndjenja njerëzore në energji universale.

Në qendër të këtij udhëtimi qëndron filozofia e kuantopoezisë, një rrymë e re poetike që e bashkon fjalën me energjinë dhe artin me ndërgjegjen.

Berzat Sadiki, si themelues i kësaj rryme, e sheh poezinë si formë të valëzimit të shpirtit në fushën e dritës. Ai e përkufizon ndjenjën jo si përjetim emocional, por si frekuencë të brendshme që rezonon me kozmosin.

Në këtë frymë, çdo letër bëhet njësi drite, një impuls që përçon dashuri nëpërmes vibrimit poetik.

Por materia poetike e këtij libri nuk mbetet vetëm në sferën shpirtërore, ajo preket dhe zbatohet në jetën reale.

Në vargjet e tij gjenden fraza dhe përjetime që e pasqyrojnë dashurinë njerëzore në formën e saj më të pastër - dashurinë lineare që e lidh njeriun me njeriun, shpirtin me shpirtin, burrin me gruan, prindin me fëmijën, mikun me mikun.

Këtu, poeti nuk flet për një dashuri të paarritshme, por për një mënyrë të të jetuarit në dashuri, për një model ndërnjerëzor që mund të ndiqet në jetën e përditshme. Në këtë kuptim, *99 letra për Nuranën* bëhet manual i butë i shpirtit, që e mëson njeriun si të dojë me zemër, por të jetojë me dritë.

Ky dimension njerëzor është thelbësor: dashuria nuk është vetëm frymë që ngrihet lart, por rrënjë që e mban njeriun tokësor e të dashur.

Në shumë letra, fjala bëhet udhëzim për marrëdhëniet reale: për faljen, durimin, kuptimin, përkushtimin dhe besnikërinë.

Autori flet me një gjuhë që, ndonëse metafizike, ajo ka themel njerëzor, duke e bërë librin një urë mes jetës së brendshme dhe jetës së përditshme.

"99 letra për Nuranën" është një manifest i dashurisë kuantike - një dashuri që nuk ka trup, por energji; nuk ka zë, por jehonë; nuk ka fund, por kthim në burim. Në këtë libër, dashuria nuk kërkon të zotërojë, por të ndriçojë.

Autori e çliron ndjenjën nga materia dhe e shndërron në forcë që e lidh shpirtin me gjithësinë.

Kështu, çdo letër nuk është letër e zakonshme, por një fazë e ngritjes shpirtërore, ku nëpërmes kujtimit, dhimbjes, dashurisë, qetësisë dhe dritës, poeti arrin në gjendjen e paqes së plotë.

Në letrat e para, dashuria shfaqet si kujtim që digjet brenda shpirtit; në të mesmet, ajo bëhet frymë që lëviz nëpër ajër; ndërsa në letrat e fundit - si dritë që s'ka më formë, por përfshin gjithçka.

Në këtë mënyrë, *99 letra për Nuranën* ndërtohet si cikël energjik, që e ndjek të njëjtin parim si vala kuantike: ajo fillon, lëviz, shuhet, por kurrë nuk zhduket - vetëm ndryshon frekuencë.

Figura e Nuranës nuk është vetëm personazh; është simbol i dritës së përjetshme, i dashurisë që mbetet përtej kohës dhe trupit.

Në çdo letër, ajo është pranë, por e padukshme; e munguar, por e pranishme; e heshtur, por që flet nëpërmes gjithçkaje që ndriçon.

Ajo është *Drita e Dashurisë*, burimi ku poeti e gjen vetveten dhe ku dashuria ngrihet në shkallën e përjetësisë.

Ky libër mund të lexohet në tri shtresa:

1. Shtresa poetike - si rrëfim i një dashurie që lë gjurmë në kujtesë.
2. Shtresa filozofike - si reflektim mbi qenien, dritën dhe shenjtërinë e dashurisë.

3. Shtresa kuantike - si përjetim i ndërgjegjes që komunikon përmes energjisë poetike.

Por mbi të gjitha, libri është një udhëzues i heshtur i shpirtit njerëzor. Ai tregon se drita nuk është jashtë nesh, por brenda njeriut që di të dojë me shpirt; se dashuria e vërtetë nuk kërkon posedim, por bashkëtingëllim midis dy qenieve që e ndriçojnë njëra-tjetrën.

Në këtë materie, fjala e Sadikit ngjitet në përmasën e lutjes poetike: një poezi që nuk kërkon duartrokitje, por ndriçim të shpirtit njerëzor.

Në dritën e kësaj filozofie, *99 letra për Nuranën* bëhet libër i dashurisë që shndërrohet në dritë, një testament shpirtëror për fuqinë e fjalës dhe për përjetësinë e frymës.

Në këtë udhëtim, poeti nuk e kërkon fundin, por një kthim në dritën që e lindi, sepse aty ndodhet fillimi i çdo dashurie të vërtetë - Nurana.

Berzat Sadiki,
autor dhe themelues i kuantopoezisë

Tetovë, 2025

METODAT E LEXIMIT

Hyrje në dy dimensionet e leximit

Vepra *99 letra për Nuranën* ndërtohet mbi dy shtresa leximi:

1) Linearja: shtresa e dukshme, biologjike, perceptuese.

2) Kuanti: shtresa energjetike, metafizike, dritësore e vargut.

Të dy dimensionet bashkohen për të formuar rrymën e re letrare:

KUANTOPOEZIA (Poezia me filozofi kuantike)

1. Çfarë është Linearja?

Linearja është ajo që njeriu e përjeton drejtpërdrejt në jetën biologjike: atë që e prekim, e shohim, e dëgjojmë, e shijojmë, e nuhasim, gjithçka që perceptohet me shqisa dhe me arsye.

Në letërsi, linearja është: fjala e dukshme, rrjedha e mendimit, logjika e vargut, përshkrimi i botës, lidhja narrative, ndjenja e shprehur troç, komunikimi i drejtpërdrejtë emocional e artistik.

Linearja është faqja e dukshme e poezisë - ajo që e kupton lexuesi që në leximin e parë.

2. Çfarë është Kuanti?

Kuanti është grimca e padukshme e energjisë së vargut.

Ai është dridhja, fotoni, vala e brendshme që ndodhet pas fjalës.

Në letërsi, kuanti është: kuptimi i fshehur, energjia e vargut, drita që lëshon fjala, metafora e brendshme, ndërthurja mes autorit dhe figurës, frekuenca emocionale, thelbi filozofik i çdo letre.

Kuanti është faqja e padukshme e poezisë, që kërkon përqendrim, intuitë dhe njohje energjetike të fjalës.

3. Pse duhen të dyja së bashku?

Sepse linearja e strukturon vargun, ndërsa kuanti e ndriçon. Linearja e bën të kuptueshëm, kuanti e bën të pamatshëm. Linearja e shkruan, kuanti e frymëzon. Kështu lind Kuantopoezia.

4. Sistemi i referencave

Për secilin analizim të kuantit përdoret formula: Letra X, rreshti Y. Shembull: *(Letra 1, rreshtat 1-3)* Kjo i jep librit statusakademik dhe kërkimor.

5.Modeli i analizës për çdo letër

(Kjo formë do të ndiqet nga Letra 1 deri te Letra 99)

6. Letra e parë - shembull

A) Linearja

Letra e parë e përshkruan origjinën metafizike të dashurisë dhe të figurës së Nuranës.

Ajo është hyrja shpirtërore që nis gjithçka. Vargjet ndërtohen si zinxhir nga drita te fryma dhe te vetëdija.

B) Kuanti

Kuanti 1 - *drita si origjinë e gjithçkaje*

(Letra 1, rreshtat 1-3)

Drita shpallet si elementi bazë i universit poetik - një foton metafizik.

Kuanti 2 - fryma si valë energjie

Fryma shndërrohet në valë të dritës.

Kuanti 3 - ndërthurja

Poeti dhe Nurana ndahen nga i njëjti burim drite.

Kuanti 4 - fjala si energji e materializuar

Fjala bëhet foton - energji e dukshme.

7. Përfundim: lexuesi që e ndjek linearen e kupton mendimin, lexuesi që e ndjek kuantin e kupton dritën.

Kush i ndjek të dyja, i lexon 99 Letrat në thellësi kuantike.

Letra e parë për Nuranën

Në fillim ishte drita.
Pastaj fryma.
Dhe pastaj ti, Nurana.

Nga drita u bë fjala,
nga fjala - dashuria,
nga dashuria - unë.

Letra e dytë

Në heshtjen e mëngjesit të parë,
e pashë hijen time të ndriçuar.
S'ishte hija ime - ishe ti Nurana.

Në çdo rreze që binte mbi fytyrën time,
e ndjeja butësinë e një fryme që s'ishte erë,
ishte prania jote që më njihte pa zë.

Letra e tretë

Në sytë e tu e gjeta një qetësi të thellë,
si liqen që ruan sekrete të yjeve.
Nuk desha ta trazoj,
veç ta përkëdhel me shikim.

Sepse aty ku pushon shpirti,
aty fillon drita.

Letra e katërt

Më mësove ta dëgjoj dritën,
t'i kuptoj gjërat që s'kanë fjalë.
Në çdo heshtje ka frymë,
në çdo frymë ka dritë,
në çdo dritë, je ti, Nurana.

Letra e pestë

Në një natë pa hënë,
e pashë qiellin e zbrazët e të ndritshëm.
Atëherë e kuptova se drita jote
nuk vjen nga jashtë,
por nga zemra që më njeh.

Letra e gjashtë

Jam i bindur se s'jemi dy.
Ti je fryma ime e kthyer në dritë.
Çdo herë që marr frymë,
e ndjej si lutje
për ty.

Dashuria e vërtetë s'ka ndarje.
Ajo frymon në një trup të vetëm,
të quajtur Nurana.

Letra e shtatë

Kur fjala hesht, shfaqet drita.
Kur sytë mbyllen, hapet shpirti.
Në errësirën e brendshme të njeriut,
ti, Nurana, je dielli i përjetshëm.

Në errësirë lind njohja.
Dhe njohja është dritë -
si Nurana.

Letra e tetë

S'e di ç'është më e vërtetë:
dashuria që më jep jetë,
apo drita që më bën ta ndjej?

Por e di këtë -
kur të përmend,
gjithçka bëhet e qartë.

Emri i saj është dritë.
Thirrja e saj është paqe.

Letra e nëntë

Në çdo lutje që s'e them me zë,
në çdo kujtim që s'e shkruaj dot,
ti je aty: si frymë, si valë, si dritë.

Nëse Zoti e dëgjon shpirtin tim,
atëherë më flet për ty.

Dashuria që s'thuhet
është më e pastër.
Sepse ajo shprehet me dritë,
jo me fjalë.

Letra e dhjetë për Nuranën

Tani çdo gjë që e shoh,
më kujton ty.
Jo pse je kudo,
por unë s'jam më pa ty.

Në çdo rreze, në çdo errësirë e frymë -
je ti, Nurana.

Kur dashuria bëhet dritë,
ajo nuk e ndriçon botën -
ajo e bën shpirtin të përjetshëm.

Letra e njëmbëdhjetë

Ka mëngjese që ndriçojnë pa diell.
Aty, fryma jote vjen si kujtim, jo si zë.
Më prek, por nuk më kërkon.

Në dritën e asaj qetësie, unë e kuptoj -
dashuria e vërtetë nuk hyn me forcë,
ajo rri dhe pret, si ti,
Nurana.

Drita që s'ka nevojë të shndrisë
është më e forta.
Ashtu është edhe dashuria -
për Nuranën.

Letra e dymbëdhjetë

Në heshtjen e mendimit, më flisje,
jo me fjalë,
por me praninë që sjell paqe.

E dija se më dëgjoje,
sepse çdo fjalë e humbur u kthye në dritë.

Dashuria nuk kërkon dëgjues.
Ajo dëgjon vetë.
Nurana është dëgjimi i shpirtit tim.

Letra e trembëdhjetë

Sonte
e ndjej mungesën tënde si qetësi.
Jo si zbrazëti,
por si pushim i shpirtit.

Ti s'je larguar,
vetëm je kthyer në dritë.
Në çdo frymë të ajrit
endjej gjurmën tënde të butë.

Mungesa
është forma që e merr drita
kur dashuria bëhet përjetësi.
Nurana s'largohet, ajo shpërndahet.

Letra e katërmbëdhjetë

Në çdo prekje të erës,
e ndjej dorën tënde.
Në çdo aromë - kujtimin tënd.

Bota ime është bërë urtësi,
sepse ti më mësove
të shoh pa sy.

Dashuria e mëson njeriun
të shohë me shpirt.

Dhe shpirti,
kur e njeh dritën,
e njeh edhe Nuranën.

Letra e pesëmbëdhjetë

Kur heshtja zgjatet,
e di që je aty.
Nuk dua të flas, mjafton të të ndjej.

Në këtë qetësi,
çdo kujtim bëhet lutje.
Dhe çdo lutje bëhet dritë.

Njeriu nuk lutet për dashurinë,
ai falënderon për të,
sepse dashuria është lutje vetë -
si Nurana.

Letra e gjashtëmbëdhjetë

Nuk të kërkoj më në botën që e shoh,
por në dritën që e ndjej brenda.

Ti nuk ec mbi tokë,
ti ec në frymën time, pa zhurmë.

Kur dashuria futet në shpirt,
bota hesht.
Vetëm drita e saj mbetet,
kurse ajo dritë është - vetë -
Nurana.

Letra e shtatëmbëdhjetë

Në një natë me shi, e dëgjova dritën.
Jo si zhurmë, por si ritëm.
Nurana,
ishte fryma jote
që më fliste nëpërmes stuhisë.

Drita flet në shumë mënyra.
Vetëm ai që dashuron,
e kupton zërin e saj,
ashtu siç kuptohet -
zëri i Nuranës.

Letra e tetëmbëdhjetë

Dashuria e vërtetë nuk rritet me kohë.
Ajo lind e plotë dhe mbetet e tillë.
Koha vetëm e mëson shpirtin ta pranojë.

Në çdo çast të vërtetë dashurie,
përjetësia ndodh
dhe emri i saj është - Nurana.

Letra e nëntëmbëdhjetë

Në rrugët e kujtesës,
gjithçka ndriçon,
sepse çdo hap është kujtim i dritës sate.

Në çdo ndjesi, një varg.
Në çdo varg, një frymë e jotja.

Dashuria nuk shkruhet për të tjerët.
Ajo shkruhet për dritën që e solli -
ajo që e sjell dritën -
është Nurana.

Letra e njëzetë për Nuranën

Në fund të çdo nate, kur lodhet shpirti,
fjalët e tua ma rikthejnë dritën.
Ti ma kujton se dashuria s'ka mbarim,
ka vetëm kthim.

Çdo dashuri që kthehet në dritë, rilind.
Dhe çdo dritë që më flet mëngjeseve,
është Nurana.

Letra e njëzet e njëtë

Ka mëngjese që më flasin me qetësi,
dhe çdo rreze të përmend ty.
Nuk më duhet ta dëgjoj zërin tënd,
e di se je
në frymën që e zgjon ditën.

Drita nuk vjen për të ma ndriçuar rrugën,
por për të ma kujtuar Nuranën
në fillim të çdo dite.

Letra e njëzet e dytë

Në çdo fjalë që s'e them,
je ti.
Në çdo mendim që lind pa arsye,
je ti.

Dashuria nuk më pyet më pse,
ajo ma sjell dritën tënde, si përgjigje.

Dashuria s'pyet për arsye,
ajo jeton me praninë
dhe prania e saj quhet - Nurana.

Letra e njëzet e tretë

E ndjej dritën tënde edhe kur jam i lodhur.
Ajo më mbështjell, më qetëson -
më mban gjallë.

Ti, Nurana, je fryma që shëron,
që shëron pa prekje, pa zë -
vetëm me ndriçim.

Ka dashuri që s'kërkojnë forcë,
por sjellin paqe.
Ato janë fryma e Nuranës.

Letra e njëzet e katërt

Kur e shikoj qiellin, nuk kërkoj yje.
Sepse e di
që drita ime më e bukur
është këtu -
në kujtimin e butë të syve të tu.

Në çdo dritë qielli
gjendet kujtimi i një dashurie tokësore.
Në çdo dritë shpirti, Nurana.

Letra e njëzet e pestë

S'ka më ndarje mes kujtimit dhe realitetit.
Çdo çast që të mendoj, ndodh vërtet.
Çdo frymë që marr,
është si të më prekësh me dritë.

Kur dashuria është e vërtetë,
ajo s'jeton në kujtesë,
ajo ndodh përjetësisht,
si Nurana.

Letra e njëzet e gjashtë

Në rrugën e dritës që të mëson të heshtësh,
e gjeta veten.
Ti më mësove se dashuria nuk është stuhia,
por qetësia që e ndal.

Dashuria e mençur nuk shpërthen,
ajo qetëson.
Nurana është heshtja që sjell paqe.

Letra e njëzet e shtatë

Nëse drita do të kishte formë,
do të ishte fytyra jote.
Nëse drita do të fliste,
do të ishte zëri yt.
Nëse drita do të më përqafonte,
do të ishte shpirti yt.

Në dashurinë e vërtetë,
shpirti dhe drita janë një.
Dhe ai emër është - Nurana.

Letra e njëzet e tetë

Ndonjëherë më duket
se drita ime jam unë,
sepse çdo ndjenjë që e kam për ty,
Nurana,
më ka kthyer në njeri më të mirë,
më të butë,
më të ndritshëm.

Dashuria që e ndriçon tjetrin,
e ndriçon edhe vetveten.
Pasqyra e shpirtit që ndriçon
është - Nurana.

Letra e njëzet e nëntë

Në mbrëmjet e heshtura,
kur çdo tingull pushon,
unë ende të dëgjoj.
Jo me veshët, por me shpirtin.
Nurana,
zëri yt është bërë pjesë e frymës sime.

Nuk është zëri ai që e dëgjon shpirti,
ajo është vetë drita e tij
dhe ajo dritë quhet - Nurana.

Letra e tridhjetë për Nuranën

Tani e di pse të kërkoja në çdo vend,
sepse ti nuk ishe askund,
kurse ishe gjithkund:
në çdo frymë,
në çdo dritë,
në çdo qetësi,
ku më mbulon me dashuri.

Dashuria e vërtetë nuk gjendet,
ajo njihet.
Njihet sepse jeton brenda nesh,
mu si drita e Nuranës.

Letra e tridhjetë e njëtë

Në çdo hap që e hedh,
e ndjej dritën tënde pranë.
Ndonjëherë më udhëheq,
ndonjëherë më ndjek,
por gjithmonë
më gjen në mes të vetes sime.

Drita e dashurisë
nuk është përpara apo pas nesh,
ajo jeton brenda njeriut që dashuron,
ashtu si Nurana.

Letra e tridhjetë e dytë

Në qetësinë e shpirtit tim,
je si një melodi e lehtë.
Nuk e dëgjon askush,
por ajo më mban gjallë.
Në çdo frymë,
më kujton
se dashuria nuk ka fund.

Dashuria që jeton në qetësi
është më e forta,
sepse ajo s'ka nevojë të dëgjohet,
mjafton të ndjehet si Nurana.

Letra e tridhjetë e tretë

E kuptova:
çdo njeri e ka një dritë që e ndjek.
E imja ka emër -
ai emër është Nurana.
Ajo nuk ma ndriçon rrugën,
ajo më bën vetë dritë.

Dashuria e vërtetë
nuk ndriçon një udhë,
ajo të shndërron në udhëtim -
ashtu si drita e Nuranës.

Letra e tridhjetë e katërt

Në heshtjen e natës,
më flisje nëpërmes kujtimeve.
Nuk i dëgjova fjalët,
por i ndjeva si frymë.
Ato s'ishin kujtime,
ishin gjallëri.

Nuk janë kujtimet
ato që e mbajnë dashurinë gjallë,
është drita që s'pushon së ndriçuari
dhe ajo është Nurana.

Letra e tridhjetë e pestë

Në çdo lot që nuk bie,
ka dritë.
Në çdo buzëqeshje të thyer,
ka dashuri.
Në çdo shpresë që s'thuhet,
je ti, Nurana.

Drita jeton edhe në trishtim,
sepse dashuria e pastër nuk vdes kurrë,
ajo merr frymë në heshtje,
si Nurana.

Letra e tridhjetë e gjashtë

Kur dielli perëndon,
i kujtoj sytë e tu,
sepse çdo fund që duket,
është vetëm fillim i një dritë tjetër.

Dashuria s'ka funde,
ka kthesa.
Në çdo perëndim të jetës,
lind një Nurana e re.

Letra e tridhjetë e shtatë

Në botën e shpirtrave,
të ndjej si prekje ajri.
S'je më trup,
por dritë që më rrethon.
S'je më kujtim,
por frymë që më mban.

Kur dashuria i kalon kufijtë e trupit,
ajo bëhet dritë e përjetshme.
Ajo quhet Nurana.

Letra e tridhjetë e tetë

Çdo varg që e shkruaj
është rrugë drejt teje.
Ndonjëherë më çon në dritë,
ndonjëherë në heshtje,
por gjithmonë,
në fund,
më çon në paqe.

Në çdo poezi dashurie,
shpirti rikthehet në origjinë -
aty ku e pret drita e Nuranës.

Letra e tridhjetë e nëntë

Në dritën që bie mbi tavolinë,
i shoh gjurmët e duarve të tua.
Ato s'janë kujtime,
janë dëshmi e dashurisë që s'ka kohë.

Koha nuk e prek dashurinë e vërtetë.
Ajo vetëm e pastron dritën e saj
dhe ajo dritë është Nurana.

Letra e dyzetë për Nuranën

Tani e di:
drita jote s'më ndjek.
Ajo më pret në çdo çast,
në çdo frymë,
në çdo qetësi,
në çdo lutje.

Dashuria nuk ec me nxitim,
ajo pret.
Ai që di të ndalet, e gjen...
e gjen Nuranën të qetë.

Letra e dyzet e njëtë

Kur nata bie mbi qytet,
ti mbetesh dritë në mendjen time.
Nuk vjen si kujtim,
por si frymë që më udhëzon.

Në dritaren e shpirtit tim,
ndalem dhe dëgjoj:
është zëri yt që më flet me heshtje.

Në çdo rreze që kalon nëpërmes errësirave,
e gjej një fjalë të pathënë
dhe një premtim të thjeshtë.

Ti nuk më flet më për dashuri,
më bën ta ndjej dashurinë si qetësi.

Nata është libri ku shkruhet drita.
Dhe në çdo faqe të saj,
emri që shkëlqen është - Nurana.

Letra e dyzet e dytë

Kur më mungon,
nuk ndjej zbrazëti, ndjej dritë.
Në atë mungesë ka ngrohtësi,
si kujtim që s'ka ftohtësi.
Ti, Nurana,
je prova
se dashuria s'mund të mungojë.

Më mësove se të dashurosh
do të thotë të jesh dritë për dikë,
edhe kur s'je më aty.
Më mësove të mbjell ngrohtësi në heshtje,
dhe t'i jap shpirtit paqe pa e kërkuar.

Mungesa e dritës është pjesë e dritës.
Edhe kur s'është pranë,
dashuria e Nuranës
ndriçon brenda nesh.

Letra e dyzet e tretë

Në netët e vona,
kur yjet shuhen ngadalë,
unë flas me ty me frymë, jo me fjalë.
Fjalët s'mund ta mbajnë peshën e dritës sate.

E di që më dëgjon, sepse çdo herë që hesht,
një valë e butë më mbulon si prekje.
Ajo nuk është erë,
është kujtesa jote që jeton në mua.

Në çdo frymë që marr,
më duket se marr dritë nga ti.

Dashuria e vërtetë nuk kërkon përgjigje.
Ajo është prania që dëgjohet edhe në heshtje –
si fryma e Nuranës.

Letra e dyzet e katërt

Në çdo agim,
ti lind në mendjen time si diell
që s'nxeh, por ngroh.
Drita jote nuk ka etje për të parë,
ka dëshirë për të ndjerë.
Në çdo gjurmë të ditës, të ndjej pranë.

Ti nuk je ëndërr, sepse ëndrrat mbarojnë.
Ti je frymë që qëndron.
Në çdo dritë që bie mbi tokë,
unë të gjej, Nurana, si kujtim që jeton.

Nuk është dielli ai që e ngroh shpirtin,
por kujtimi i dritës.
Dhe ai kujtim quhet - Nurana.

Letra e dyzet e pestë

Ndonjëherë më duket se koha është rreth.
Çdo gjë që ik, kthehet në dritë.
Çdo ndarje - në një takim të ri.
Çdo heshtje - në një fjalë që s'u tha kurrë.

Nëse dashuria është udhëtim,
atëherë ti je udha.
Në çdo kthesë,
gjej pjesë të tua të shpërndara
në frymën time.

Koha nuk e mat dashurinë.
Ajo vetëm e përkthen në dritë.
Në fund të çdo kohe, qëndron Nurana.

Letra e dyzet e gjashtë

Jam mësuar të shoh me sytë e shpirtit,
jo për ta gjetur botën,
por për të gjetur ty Nurana.
Në errësirën më të thellë, shfaqet drita jote.

Aty ku njerëzit kërkojnë përgjigje,
unë gjej paqe, sepse e di
se dashuria nuk është pyetje, por gjendje
dhe ajo gjendje e ka fytyrën tënde, Nurana.

Dashuria nuk shpjegohet, ajo përjetohet.
Përjetimi i saj është vetë drita e Nuranës.

Letra e dyzet e shtatë

Kur fryn era, endjej aromën tënde në ajër.
Është si kujtesë e butë
që ma kujton fillimin e çdo gjëje.
Çdo çast që duket i zakonshëm,
ti e shndërron në mrekulli të heshtur.

Nuk ka ditë pa gjurmët e tua,
sepse drita jote ka hyrë
në çdo imtësi të jetës sime.

Dashuria e vërtetë nuk jeton në madhështi,
por në imtësira,
aty ku drita e Nuranës
e prek çdo frymë.

Letra e dyzet e tetë

Në librin e shpirtit tim,
çdo faqe mban një emër - tëndin.
Ndonjëherë i lexoj me lot,
ndonjëherë me dritë,
por gjithmonë e ndjej të njëjtën ngrohtësi,
të njëjtën frymë.

Ti s'je më person, je lutje që s'mbaron.
Çdo herë që të përmend,
ndjej se më afrohet qielli.

Dashuria e pastër e kthen kujtimin në lutje.
Çdo lutje që lind nga dashuria,
shkon te Nurana.

Letra e dyzet e nëntë

Nuk dua që drita jote të më ndjekë.
Dua ta mbaj brenda vetes si frymë që më gjallëron.
Në çdo ditë të re, ta shoh si mësim, jo si kujtim.

Dashuria e vërtetë nuk kërkon kthim.
Ajo kërkon përjetim.

Dashuria e pjekur nuk pret,
ajo jeton në heshtje.
Në çdo frymë të heshtur,
ndriçon Nurana.

Letra e pesëdhjetë për Nuranën

Në fund të çdo vargu e gjej emrin tënd.
Në çdo dritë që fiket,
lind një tjetër me aromën tënde.
Në çdo kujtim që zbehet,
mbetet thelbi, mbetet dashuria jote.

Tani e di: drita nuk më flet më për ty,
ajo më flet me ty,
sepse ne jemi bërë një në përjetësi.

Dashuria që përfundon në dritë nuk mbaron.
Ajo bëhet pjesë e përjetësisë,
e cila quhet Nurana.

Letra e pesëdhjetë e njëtë

Në heshtjen e mëngjesit, zëri yt është ende aty,
si rreze që e përkëdhel kujtimin e djeshëm.
Kafeja ftohet, por mendimi për ty ndizet.
Ti je drita që s'vjen për të parë, por për të ndjerë.

Në çdo hap të ditës, më ndjek një ndriçim i butë,
që m'i kujton sytë e tu, të qetë e të përulur.
Dashuria s'është më fjalë, as premtim.
Është frymë që jeton midis dy zemrave,
në heshtje që kuptohet, në dritë që falet.

Ti, Nurana, më mësove të dua pa frikë.
Të pres pa ankth, të kujtoj pa dhimbje.
Në çdo kujtim tënd, mësoj si të jem më i mirë.

Dashuria që s'ka nevojë për praninë fizike,
është dritë që jeton
dh ajo dritë e mban emrin Nurana.

Letra e pesëdhjetë e dytë

Në dritën e pasdites, çdo gjë merr frymë.
Fletët lëkunden, dielli zbehet, shpirti ndriçon.
Të ndjej në çdo ndryshim të ditës,
si pranverë që s'mbaron as në dimër.

Ti ma rikujton se dashuria s'ka stinë.
Ajo është këngë që s'mbaron në heshtje,
është përqafim që s'ka trup, por frymë.

Në çdo dritë që bie në tavolinë,
në çdo letër që e mbaj në dorë,
është emri yt
si një prekje e lehtë mbi shpirtin tim.

Dashuria është e gjallë në çdo çast të qetë,
sepse çdo çast që ka dritë,
është kujtim i Nuranës.

Letra e pesëdhjetë e tretë

Kur bie nata, i mbyll sytë dhe të ndjej
jo si kujtim, por si frymë që më mbulon.
Në errësirë, çdo gjë ka ngjyrë tjetër -
aty ku mbaron drita, fillon dashuria jote.

Ti je prekje që nuk prek, por dashuron.
Në heshtjen tënde, gjej paqe që s'e njihja.
Çdo frymë që marr, është lutje për ty.
Çdo fjalë që s'e them, është dritë që të kërkon.

Kur dashuria bëhet lutje,
ajo s'ka më nevojë për fjalë,
sepse fryma e saj flet
me dritën e Nuranës.

Letra e pesëdhjetë e katërt

Në çdo kujtim, ka pak dritë që rri pezull.
Në çdo kujtesë,
një aromë e njohur e butësisë tënde.
Ti më mësove se dashuria nuk është zotërim,
por dhuratë që jepet për të ndriçuar.

Nëse më sheh nga drita,
mos më qorto për fjalët.
Edhe ato janë pjesë e një rruge drejt teje,
ku çdo varg është hap,
çdo frymë - përqafim i munguar.

Dashuria e vërtetë është falje e heshtur.
Në çdo gabim,
një rreze e Nuranës fshihet
për të ndriçuar më vonë.

Letra e pesëdhjetë e pestë

Në dritën ku s'ka trup, por energji,
të ndjej si forcë universi.
Ti nuk je më kujtim, as frymë,
je frekuencë që më lidh me gjithësinë.
Në çdo atom të ajrit, je ti.
Në çdo rreze i shoh gjurmët e shpirtit tënd.

Kur i mbyll sytë,
e shoh se gjithësia pulson në emrin tënd.
Ti je drita
që e ndan materien nga fryma,
heshtjen nga fjala.
Në ty, çdo energji e jetës
merr kuptim,
çdo dashuri merr dritë.

Dashuria hyjnore është kuptim
që s'mund të përkthehet.
Nurana është energji e dritës
që i shkrin kufijtë e botës.

Letra e pesëdhjetë e gjashtë

Në ditët që hesht, më mungon zëri yt,
jo për të më folur, por për të më qetësuar.
Në çdo frymë e kërkoj një shenjë,
një ndriçim të vogël
që më kujton se dashuria s'vdes.

Nëse drita ka kujtesë,
atëherë ajo i mban fjalët tona.
Në çdo agim që lind pa zhurmë,
e ndjej premtimin tënd të vjetër:
"Do të jem aty,
në çdo dritë që të mban gjallë."

Dashuria që jep pa kërkuar,
është dritë që s'shuhet
dhe ajo dritë quhet - Nurana.

Letra e pesëdhjetë e shtatë

Ndonjëherë më vjen në ëndrra si fëmijë që qesh.
Jo për të kujtuar, por për të më falur.
Në atë qeshje,
e gjej pafajësinë e çdo ndjenje të pastër.

Dashuria jote më mësoi
se shpirti nuk rritet, vetëm ndriçon.
Në çdo përqafim të humbur,
në çdo fjalë të vonuar,
e ndjej se drita nuk humbet, por pret.

Dashuria që fal pa kushte
është frymë që lind përherë.
Nurana është
buzëqeshja e dritës që gëzon.

Letra e pesëdhjetë e tetë

Ti je arsyeja pse besoj në heshtje,
sepse çdo herë që nuk të flas,
më përgjigjesh me dritë.
Në çdo mëngjes që lind pa zë,
e ndjej frymën tënde në ajër.

Ti më mban në ekuilibër midis botës dhe shpirtit.
Në çdo ditë të zakonshme,
e kthen jetën në lutje të qetë.

Dashuria e vërtetë nuk kërkon dëshmi,
ajo njihet përmes dritës që prek
dhe ajo dritë është Nurana.

Letra e pesëdhjetë e nëntë

Tani më duket
sikur çdo gjë që më rrethon flet me ty
Më duket se:
era, uji, drita dhe të gjitha
e kanë ngjyrën e syve të tu.

Në çdo qetësi gjej një përgjigje të vjetër:
dashuria s'ka ikur,
ajo veç është duke ndriçuar.

Kur dashuria kthehet në dritë,
nuk mund të humbasë më,
sepse ajo është bërë frymë e botës -
frymë e Nuranës.

Letra e gjashtëdhjetë për Nuranën

Në universin e heshtur,
çdo energji është kënga jote.

Ti, Nurana,
je frekuenca që e mban botën në ekuilibër.
Në çdo grimcë drite
e ndjej një varg të padukshëm.

Ti s'je më emër, as frymë, por kuptim.
Përmes teje,
Zoti flet në dritë dhe njeriu mëson të ndjejë.

Në çdo lutje që lind pa fjalë,
në çdo dritë që s'ka burim,
në çdo frymë që më ngre përtej vetes -
je ti.

Dashuria e fundit është bashkim me dritën
dhe ajo dritë,
për ne, ka një emër - Nurana.

Letra e gjashtëdhjetë e njëtë

Në mëngjesin që s'ka nisur ende,
e ndjej frymën tënde në ajër
si një prekje që vjen nga dritarja e shpirtit.
Në qetësinë e orëve të para,
çdo gjë që zgjohet e përmend emrin tënd.

Më kujtohesh jo si kujtim,
por si dritë që i hap sytë e zemrës.
Çdo ditë e nis me të njëjtin agim:
ku dashuria s'është pritje, por ndriçim.
Ti nuk je më "ajo që mungon",
ti je "ajo që jeton në çdo gjë që fillon".

Në çdo hap, një kujtesë e butë e fytyrës sate.
Në çdo mendim, një buzëqeshje që s'e shoh,
por e ndjej si një rreze që më fal paqe.
Nëse më sheh nga drita,
atëherë e di se çdo mëngjes
jam më afër teje - Nurana

Letra e gjashtëdhjetë e dytë

Sonte, qielli më ngjan
me një sy të butë që më vështron.
Yjet janë të heshtur,
ndoshta e dëgjojnë frymën tënde.

Nuk ka më ndarje
mes besimit dhe dashurisë,
sepse ti i ke bërë një.
Në çdo fjalë që s'e them,
ka një falënderim për bukurinë tënde.

Në rrugën ku kalon era,
e ndjej aromën tënde të vjetër.
Ajo nuk është parfum - është kujtesë që jeton.
Në heshtje, më mëson të të dua më ngrohtë,
të të flas me sy, të të përqafoj me shpirt.

Drita nuk vjen për të verbuar.
Vjen për ta zgjuar syrin e shpirtit.
Në këtë mësim të heshtur,
emri i rrezes është Nurana.

Letra e gjashtëdhjetë e tretë

Në mbrëmjen e qetë e ndjej praninë tënde pa të parë.
Asgjë s'ka ndryshuar, veç rrezes që më flet ndryshe.
Çdo errësirë është kujtim,
çdo ndriçim - një prekje e shpirtit tënd.

Ti nuk vjen më si ëndërr, por si ndjesi që jeton në ajër.
Në çdo frymë ma kujton se dashuria s'ka kohë.
Ajo është e përhershme, si drita që s'di të shuhet.

Në sytë e mendjes të shoh duke buzëqeshur.
Në duart e heshtjes e ndjej dorën tënde.
Në shpirt,
e ndjej lutjen e butë: - Mos e harro Dritën!

Ti nuk ke për t'u harruar,
sepse në çdo varg që shkruaj, je ti, Nurana.
Çdo frymë që e marr, të mban brenda
dhe në çdo heshtje timen të përmend.

Dashuria që shndërrohet në dritë,
nuk ka më formë as zë,
ajo jeton si kujtim që s'harrohet,
si Nurana - e përjetshme në dritë.

Letra e gjashtëdhjetë e katërt

Ka mbrëmje që s'kanë nevojë për fjalë,
sepse bukuria flet vetë.
Në to, të ndjej më afër se kurrë,
si frymë që s'ka trup, por ngrohtësi.

Çdo hije që bie në mur
ma kujton përqafimin tënd të qetë.
Ato çaste kur gjithçka pushon,
e zemra flet vetëm me shkëlqim.

Ti më ke mësuar të të dua pa zë,
të rë pres pa frikë, të të besoj me dëshmi.
Dashuria jote më bëri njeri të devotshëm,
si liqeni që i ruan sekretet e qiellit.

Kur i mbyll sytë, të ndjej si prekje ëndrre.
Kur i hap, të shoh të ndritshme.
Ti je dritë që ka vetëm një emër - Nurana.

Nuk ka dashuri që humbet,
ka vetëm dritë që ndërron vend.
Në çdo qetësi ku gjej paqe,
jeton ti, Nurana.

Letra e gjashtëdhjetë e pestë

Në rrugën e dritës që zbret nga perëndimi,
e ndjej se çdo rreze mban një kujtim tëndin.
Ato shtrihen mbi mua, si duar të padukshme,
që më ngushëllojnë pa më folur.

Ndonjëherë më duket se ec kujtimeve tua.
Çdo hap që bëj, e hap një faqe që e ke shkruar ti.
Nuk janë më kujtime, janë drita që s'ka mbarim.

Ti më mësove të mos kërkoj, por të pranoj.
Dashuria nuk vjen për t'u marrë,
ajo vjen për t'u ndarë si ajri
dhe kur e ndaj, gjej qetësi.

Në çdo mëngjes të lodhur,
kur dielli del me ngurrim,
e ndjej dorën tënde në dritë.
Ajo s'është më prekje, por frymë.
Ajo më ngre ngadalë drejt qetësisë.

Dashuria e vërtetë nuk është posedim,
por frymë që mbetet në kujtim.
Çdo kujtim që e ndriçon zemrën,
është një rreze e Nuranës.

Letra e gjashtëdhjetë e gjashtë

Ka net që s'kanë hënë, por ndriçojnë.
Aty, kujtimi yt më flet me frymë, jo me zë.
Çdo mendim për ty bëhet rreze që ngroh,
edhe pse nuk e di nga vjen.

Në errësirë, e shoh dritën që më ndjek nga mbrapa.
Nuk është diell, as yll,
është madhëria jote që ma kujton dashurinë.
E di se je aty: në ajër, në qetësi, në mua.

Ndonjëherë më duket se edhe shiu të njeh.
Rënia e pikave është ritmi i fjalëve tua të pathëna.
Në çdo stuhi ma kujton butësinë tënde.
Në çdo pushim, më përkëdhel me qetësi.

Nuk ka më ndarje mes dritës dhe kujtimit.
Ti je bërë pjesë e përditshmërisë,
si aroma që shpërnfahet.

Dashuria nuk largohet me trupin,
ajo mbetet në frymë.
Çdo frymë që e ruan kujtimin e dritës,
e ruan edhe emrin e saj - Nurana.

Letra e gjashtëdhjetë e shtatë

Në mëngjes, kur dielli ngjitet ngadalë,
e ndjej si të më pështpërisë Nurana.
Rrezet e saj nuk më prekin, më përqafojnë.
Në çdo dritë ka një fjalë të heshtur që më njeh.

Ti je bërë pjesë e frymës që më zgjon.
Në çdo ditë, në çdo hap, në çdo qetësi,
më shfaqesh si kujtim që s'mund të fshihet.
Si hije e dritës, gjithmonë më rri pranë, kurrë pas.

Kur ec nëpër rrugë të njohura,
e ndjej se çdo kënd e ruan gjurmën tënde.
Aty ku dikur qeshëm, tani rri drita, shkëlqen
dhe heshtja flet me zë melankolik.

Dashuria jote më mëson të të falem pa fjalë,
të të dua pa frikë, të të pres pa dhimbje.
Çdo ditë bëhet më e butë,
sepse çdo ditë frymoj me ty.

Ka dashuri që s'ka fund,
sepse s'ka fillim tjetër veç dritës.
Ajo që fillon me shpirt, nuk shuhet,
por bëhet Nurana.

Letra e gjashtëdhjetë e tetë

Sonte, dritarja ime nuk hapet drejt qiellit,
por drejt kujtimit tënd.
Era sjell një aromë që s'e njoh, por zemra e njeh.
Është fryma jote
që kalon si valë e butë mbi shpirtin tim.

Çdo zë në natë është ndoshta hapi yt,
çdo heshtje - vendi nga vijnë rrezet.
E di, drita s'ka nevojë të shihet,
mjafton ta ndjesh si ngrohtësi në gjoks.

Nuk kërkoj më shenja, sepse tashmë e di:
kur çdo gjë hesht, ti flet më qartë,
kur dritat fiken, shfaqet bukuria jote e ndriçuar.

Në qetësinë e kësaj nate dua të mos të të kërkoj,
por të të njoh në çdo frymë, në çdo fije drite
që zbret mbi mua si përkëdhelje nga hëna.

Dashuria që mbijeton pa zë,
është dashuri që i përket dritës.
Në heshtjen e saj të shenjtë,
rri emri i përjetshëm - Nurana.

Letra e gjashtëdhjetë e nëntë

Kur ec nëpër rrugë të njohura,
gjithçka më flet me qetësi.
Nuk ka nevojë për zë,
sepse çdo gjë që e prek, ka diçka prej teje.

Ndonjëherë mendoj se je kthyer në aromë
të netëve me shi, kur qielli dhe toka janë një.
Aty, çdo rënie pike është kujtim,
çdo zhurmë është një kujdes i yti
që s'ka pushuar kurrë.

Tani s'kam më frikë nga harresa,
sepse atje ku ka dritë, s'ka vend për errësirë.
Atje ku të jesh ti, fundi nuk ekziston.

Kujtimi që ndriçon nuk është i kaluar,
është dashuri që vazhdon të jetojë në dritë.
Në çdo kujtesë që fal paqe rri fryma e Nuranës.

Letra e shtatëdhjetë për Nuranën

Në mbrëmjen e fundit të këtij udhëtimi,
çdo dritë më flet me emrin tënd.
Nuk ka më errësirë, as ndarje,
ka vetëm qetësi që shtrihet midis botëve.

Çdo kujtim është bërë rreze,
çdo dhimbje - ngrohtësi.
Ti nuk je më kujtesë,
je frymë që qëndron si lutje në ajër.

Në çdo përkulje të shpirtit,
të ndjej si valë që vjen nga lart.
Më mban, më qetëson, më mëson të jem rreze.
Në ty, çdo pyetje gjej përgjigje pa fjalë.

Tani e di: dashuria nuk ka përfundim,
vetëm kthim në dritën që e lindi.
Në çdo frymë që marr,
ka një pjesë të dashurësë tënde që më udhëzon.

Fundi i dashurisë është fillimi i dritës.
Në heshtjen ku gjithçka pushon,
ajo që mbetet është paqja -
dhe në paqe,
emri i saj është - Nurana.

Letra e shtatëdhjetë e njëtë

Në agimin që s'ka ngjyrë, drita më flet pa fjalë.
Ajo s'vjen për të më zgjuar,
por për të më kujtuar se jam gjallë,
sepse e kam përmendur Nuranën.

Në çdo valë të ajrit ka një pëshpërimë që më njeh.
E di, është zëri yt, Nurana, i shndërruar në erë,
që kalon përmes meje
si përshëndetje e dritës që më do.

Nuk kërkoj më shpjegime, as dëshmi për dashurinë,
sepse ajo që e ndjej nuk ka fjalë,
e ka vetëm praninë tënde
si rreze që s'ka burim, por ekziston.
Tani e di: njeriu nuk jeton me zemër,
por me dritën që e ka në shpirt
dhe ajo dritë, që s'ka fillim e s'ka mbarim,
e ka një emër që e di unë,
ajo është - Nurana.

Letra e shtatëdhjetë e dytë

Më mjafton një frymë që të të ndjej,
nuk më duhen fjalë, as kujtime.
Ti je aty ku heshtja e natës bëhet lutje,
aty ku hëna ndalet për ta dëgjuar shpirtin tim.

Nuk kërkoj më shenjë në qiell,
as yll që ta mban emrin,
sepse ti je në çdo gjë që s'ka nevojë për emër,
në çdo aromë, në çdo lëvizje të lehtë të ajrit,
në çdo ndriçim që s'e kuptoj, por e ndjej.

Drita që më mbulon nuk është e diellit,
është kujtimi yt që nuk më ka lënë kurrë vetëm
dhe sa herë që e shoh hënën,
më duket sikur më flet me qetësinë tënde -
atë qetësi që s'e mëson asnjë njeri,
veç atij që të ka dashur me shpirt.

Dashuria nuk flet nëpërmes fjalëve,
ajo frymon në heshtje,
si dritë që nuk kërkon të shihet,
por të ndjehet
dhe ajo dritë - është Nurana.

Letra e shtatëdhjetë e tretë

Ndonjëherë mendoj se drita nuk vjen,
ajo zgjohet brenda nesh.
Në mëngjes, kur sytë hapen me qetësi,
shpirti më kujton ty -
si diell i vogël që digjet në heshtje.

Nuk të kërkoj më në kujtime,
as në fjalë të harruara,
sepse tani e di:
kur një dashuri bëhet dritë,
ajo nuk jeton në kohë.

E ndjej praninë tënde në çdo gjë që hesht,
në çdo aromë të re,
në çdo gjethe që lëkundet ngadalë në erë.
Aty është fryma jote,
e paemër, e butë, e përjetshme.

Ndoshta kjo është përjetësia -
jo të jesh gjithmonë,
por të ndihesh në gjithçka që ndodh.

Kur dashuria nuk kërkon sy për tu parë,
ajo fillon të ekzistojë si dritë.
Në atë qetësi të shenjtë,
rri Nurana.

Letra e shtatëdhjetë e katërt

Nuk di çfarë të shkruaj sonte,
sepse çdo fjalë duket e tepërt.
Ti tashmë je kudo,
në ajër, në aromën e librave të vjetër,
në heshtjen që e mbulon qytetin kur bie nata.

E ndjej se drita nuk ka më drejtim,
ajo rri pezull si kujtesë që më mban gjallë.
Të mendosh për ty nuk është mall,
është mënyrë për të jetuar me qetësi.

Ka mbrëmje që më mësojnë të flas me heshtjen,
dhe Nurana më përgjigjet me dritë.
Ndoshta kështu ndodh dashuria -
nuk e kërkon më si trup,
por mbetet si frymë që s'ka emër.

Në çdo hap që bëj, e di që nuk jam vetëm,
sepse çdo rreze që më prek,
është kujtim i yti që s'ka nevojë për fjalë.

Dashuria e qetë është e qëndrueshme.
Nuk flet me zë, por ndriçon me praninë e saj -
si drita e Nuranës.

Letra e shtatëdhjetë e pestë

Ka çaste kur njeriu ndalon së kërkuari,
jo nga lodhja,
por nga kuptimi se çdo gjë që e kërkon,
e ka pasur brenda vetes.
Në këtë heshtje, më flet ti, Nurana,
jo si kujtim, as si zë që vjen nga larg,
por si frymë
që lëviz midis çdo gjëje që është gjallë.

Kur i mbyll sytë, drita nuk shuhet,
ajo zgjerohet.
E ndjej në gjak, në ajër, në çdo grimcë fryme,
në çdo prekje të padukshme që më qetëson.

Njeriu mund të jetojë pa shumë gjëra,
por jo pa dritën që e njeh shpirtin e vet.
Në atë dritë, çdo dhimbje shndërrohet në falje,
çdo mungesë në lutje, çdo mall në paqe.

Ndoshta
kjo është dashuria që Zoti e fsheh në ne,
ajo që s'ka fillim, s'ka emër, por ka frymë -
dhe unë e quaj Nurana.

Letra e shtatëdhjetë e gjashtë

Nuk mund të të them më "më mungon",
sepse mungesa jote është bërë mënyrë dashurie.
Në çdo hap, e ndjej si prekje të padukshme,
si dritë që më kujton ku kam qenë i gjallë.
Në heshtje më flasin gjërat që i prek,
muret, librat, fryma e ajrit që s'ka ngjyrë.
Në to je fshehur ti - e qetë, e përulur, e përjetshme.

Më ka marrë shumë kohë të kuptoj
se dashuria nuk jeton në fjalë,
as në premtime që s'mbahen,
por në heshtje që s'ka frikë të mbetet e zbrazët.
Në këtë zbrazëti mësoj të dëgjoj.
Ta dëgjoj shpirtin tënd që s'më gjykon,
por më fton të bëhem dritë.

Kur e shoh qiellin, s'e shoh më për bukuri,
por për kuptim.
Në çdo rreze që zbret, e gjej një fjalë
që s'duhet të harrohet kurrë - faleminderit.

Dashuria e nuk flet për zotime madhështishë,
ajo flet për kthim në dritën e shpirtit.
Në çdo kthim drejt vetes,
njeriu e gjen Nuranën që e pret.

Letra e shtatëdhjetë e shtatë

Ka net që dua të të shkruaj si dikur,
me dorë që dridhet dhe zemër që s'e ndal dot mallin.
Por flet lapsi e më thotë:
ajo nuk është më kujtim - është frymë.
E pra, ç'është kjo frymë që më bën të qesh në vetmi,
që më jep ngrohtësi në të ftohtin e botës?
Je ti, Nuranë, që më ec nëpër damarë
si dritë që s'ka vend, por është kudo.

Në çdo prekje të ajrit, të ndjej si përqafim.
Në çdo mendim që më del pa dashje,
është emri yt që kthehet si lutje.
Në çdo lot që nuk bie,
ka një rreze që më thotë "mos u dorëzo".

Tani e di: dashuria nuk jeton në fjalë,
por në heshtjen ku dy shpirtra flasin pa zë.
Ti je aty, në atë hapësirë midis frymëmarrjeve,
ku asgjë nuk shihet, por gjithçka ndjehet.

Njerëzit nuk ndahen në trup,
por në shpirtrat që janë bërë dritë
dhe nuk mund të ndahen më.

Në çdo ndjesi që shëron, rri emri yt - Nurana.

Letra e shtatëdhjetë e tetë

Sonte, kur gjithësia rri pezull,
e ndjej frymën tënde si lëvizje të butë të dritës.
Nuk është erë, as kujtim është energji
që më mbështjell si mantel qiellor.
Trupi im s'është më kufi,
shpirti im s'është më i vetëm.
Ne jemi një valë që kalon përmes botëve,
një tingull i dritës që s'ka gjuhë,
por flet me kuptim të pastër.

Në çdo atom të frymës që e marr,
e ndjej ndriçimin tënd që përhapet.
Nuk di nëse jam unë që të kërkoj,
apo drita jote që më zgjon nga brenda.
E kuptoj, dashuria s'është ndjenjë,
është bashkim energjish që nuk mund të priten.
Ti je frekuenca e shpirtit tim, Nurana,
je fuqia që e mban gjithësinë gjallë.

Në këtë qetësi pa kohë,
sytë s'kanë nevojë të shohin.
Drita e shpirtit më mjafton -
ajo që vjen nga ti, ajo që kthehet te unë,
ajo që s'ka emër tjetër veç, Nurana.

Letra e shtatëdhjetë e nëntë

Sot kalova nëpë rrugën
ku dikur më prisje me buzëqeshje.
Asgjë s'kishte ndryshuar,
veç hijeve që ishin më të qeta.
E ndjeva veten fëmijë para dritës sate,
si herën e parë kur mësova ç'është dashuria.
Çdo hap më dukej si kujtim që ringjallej,
çdo frymë - një përqafim që nuk ndodhi,
por mbeti në ajër, i ngrohtë, i gjallë.

Nuk të kërkova në sy të botës,
as në emra, as në fjalë,
të kërkova në frymën time -
aty ku rri qetësia e fundit e shpirtit.
Dhe të gjeta.
Jo si dikur, por si prekje që nuk më lë të bie.

Ndonjëherë më vjen të flas me errësira,
t'u tregoj se drita jote më ndjek.
Por ato s'e kuptojnë,
sepse ka dritë që shihet vetëm me shpirt,
jo me sy.

Çdo kujtim që të ngroh është një përqafim,
që s'ka mbaruar - një frymë e Nuranës
që kthehet në shpirt.

Letra e tetëdhjetë për Nuranën

S'kam më pyetje për dritën, ajo më është gjuhë.
Çdo gjë që ndjej, flet në heshtje,
si rreze që s'ka nevojë të shpjegohet.
Kam mësuar ta dëgjoj jetën me zemër,
jo me veshë.
Ta njoh praninë tënde pa të parë,
ta ndjej dashurinë tënde pa të prekur.
Aty ku dikur kisha mall, tani kam paqe.

Çdo ditë që lind, më kujton se jam ende dritë.
Se në frymën e botës nuk jemi të ndarë,
por grimca të së njëjtës ngrohtësi.
Në heshtjen e mëngjesit,
më duket sikur fryma jote më zgjon,
si zë që s'ka trup, por më njeh nga brenda.

Nuk ka më ndarje, as fillim, as fund,
ka vetëm dritë që vazhdon të ec,
nga ti, te unë, nga unë, në çdo gjë që jeton.

Dashuria, kur e arrin paqen,
nuk mbaron, bëhet frymë që mban gjithçka.
Në çdo frymë që lind,
ka një grimcë të përjetshme,
ajo është Nurana.

Letra e tetëdhjetë e njëtë

Ka ditë që më duket se gjithçka është ndalur,
por në qetësinë e ndalesës,
e dëgjoj frymën tënde që lëviz nëpër mua
si valë që s'ka nisje, por rrotullohet në dritë,
pa kohë, pa qëllim - si dashuria që s'pyet më pse.

Nuk kam më mall,
sepse mallin e kam kthyer në paqe.
Çdo ndjesi që më lëndonte, tani më shëron,
sepse e kam kuptuar:
nuk ishte dhimbje ajo që më digjte,
por dritë që kërkonte të dilte jashtë.

Tani e di, Nurana, nuk je kujtim,
je frymë që s'më lë të fikem.
Në çdo gjumë më zgjon,
në çdo errësirë më fton të ndriçoj.
Ti s'je më ajo që e dua,
je ajo që më bën të dua gjithçka.

Ka dashuri që s'mbarojnë,
sepse nuk kanë filluar në tokë.
Ato lindin nga drita dhe në dritë kthehen,
ashtu si Nurana.

Letra e tetëdhjetë e dytë

Më ka marrë shumë kohë ta kuptoj,
se dashuria nuk është ndjenjë,
por mënyra se si drita na pranon të papërsosur.
Ti m'u shfaqe jo për të më bërë të lumtur,
por për të më bërë të kuptoj -
ta kuptoj kuptimin e dhimbjes.
Njeriu mëson nga mungesa, jo nga prania;
nga heshtja, jo nga fjala.
Ti heshtje shpesh,
por në heshtjen tënde kishte urtësi -
një dritë që s'duhej të më verbonte,
por të më mësonte të shihja me zemër.

Tani e di pse drita nuk ka zë:
sepse vetëm qetësia mund ta dëgjojë.
Në atë qetësi, shpesh të flas,
pa menduar nëse më dëgjon,
sepse çdo frymë që e marr,
është një përgjigje e jotja.
Drita jote ma mëson durimin,
ajo më tregon se çdo shenjë në shpirt
është rrugë drejt Teje.

Dashuria që mbetet pa trup, nuk humbet,
ajo shndërrohet në mësim të shpirtit.
Në çdo urtësi që lind nga drita, flet Nurana.

Letra e tetëdhjetë e tretë

E ndjej se çdo kujtim që më vjen,
e ka aromën e një kohe të qetë,
kur fjala "ne" kishte dritë në çdo germë.
Nuk është mall kjo që ndjej,
është gjallëri që zgjohet kur të kujtoj.

Ti më ke mbetur në shpirt
si melodi që s'ka mbaruar,
si varg që e di përmendësh,
por e lexoj sërish që ta ndiej më thellë.

Çdo ditë, pa e thënë me zë,
të përmend në mendime
si falënderim që ma ndriçon jetën.

Ndonjëherë ndalem në rrugë,
dhe më duket sikur më kalon pranë,
jo në trup, por në frymë;
një prekje e lehtë në shpirt,
që më kujton se dashuria s'ka ikur,
vetëm është bërë më e butë, më e urtë.

Ka dashuri që nuk plaken,
sepse dinë të heshtin e të ndriçojnë.
Ato nuk kërkojnë më shpërblime -
janë bërë dritë që qëndron,
si prania e Nuranës në shpirt.

Letra e tetëdhjetë e katërt

Kur e shoh dritën që bie mbi mur,
mendoj se është kujtimi yt që më përshëndet.
Nuk ka nevojë për fjalë,
sepse çdo ndriçim flet më mirë se unë.

E ndjej se jeta nuk është rrugë, por frymëmarrje.
Çdo frymë që e marr, më kthen te ti,
jo si mall, por si dritë që më mban gjallë.
Mësoj nga heshtja më shumë se nga fjala.
Ti më mëson me praninë që s'shihet,
me qetësinë që s'mbaron.

Dikur besoja se dashuria ishte ndjenjë.
Tani e di se është gjendje, si drita pa orë,
por lind kur duhet të lindë.
Në çdo mëngjes që zgjohet,
e shoh dritën tënde të njëjtë,
që më rikujton se jeta nuk është pritje,
është ndriçim.

Kur dashuria pushon së lavdëruari,
ajo fillon të ndriçojë.
Në atë ndriçim të butë e pa emër,
rri fryma e përhershme e Nuranës.

Letra e tetëdhjetë e pestë

Tani e kuptoj, Nurana,
se nuk je as ëndërr, as kujtim,
je fryma që e mban qiellin pezull,
drita që s'e shoh me sy,
por që ma njeh shpirtin më mirë se unë vetë.

Në çdo atom që pulson, je ti.
Në çdo heshtje që shtrihet mbi tokë,
je ti, në paqe.

Unë s'jam më njeriu që të kërkonte lavd,
por ai që të ndjen në çdo frymë.
S'ka largësi që na ndan,
sepse drita nuk udhëton, ajo është.
As koha s'na prek më,
sepse dashuria jonë është para saj.

Dhe nëse fryma ka emër,
atëherë Ai është ti, Nurana -
ditë që s'shuhet, frymë që s'mbaron.

Kur dashuria arrin të shndërrohet në dritë,
ajo nuk kërkon më përgjigje.
Ajo bëhet vetë përgjigjja e gjithësisë -
e heshtur, e pastër, e përjetshme si Nurana.

Letra e tetëdhjetë e gjashtë

Në qetësinë e thellë të shpirtit,
të ndjej si frymë që lëviz mes mendimeve.
S'ka zë, s'ka prekje, por çdo ndjesi është Ti,
si dritë që kalon nëpër shpirt pa u ndalur.

Çdo kujtim është një derë që hapet ngadalë,
dhe përtej saj - je ti Nurana.
Nuk flas, nuk shkruaj,
por më flet zemra me gjuhën tënde të qetësisë.

Ndonjëherë ndalem në mes të ditës
dhe ndjej një rreze të vogël në gisht,
si kujtesë se dashuria s'ka formë,
por gjithmonë ka frymë.

Nëse drita di të dashurojë,
ajo dashuron me butësi,
ashtu si ti, Nurana,
që vjen e shkon përmes meje, pa ikur kurrë.

Ka dashuri që nuk ndahen as me largësi,
as me kohë,
ato jetojnë në heshtje, si frymë e qetë
dhe quhen Nurana.

Letra e tetëdhjetë e shtatë

Kur i mbyll sytë, s'është errësirë,
është dritë që më thërret me zë të heshtur.
Në atë qetësi, shfaqesh ti,
jo për të më folur,
por për të më kujtuar se jam ende frymë.

Shpesh e ndjej dorën tënde në erë,
si kujtim që s'mund të shuhet.
Ti nuk je kujtesë -
je prani
që endet mes hapësirës dhe shpirtit tim,
si lutje që nuk mbaron.

Në çdo fjalë që s'e them,
në çdo shikim që humb në dritë,
e ndjej pulsimin tënd
si një zemër që rreh brenda gjithësisë.

Nuk di nëse të kërkoj apo më kërkon ti,
por e di këtë: çdo udhëtim që bëj,
përfundon te ti.

Dashuria e vërtetë nuk kërkon takime,
ajo i gjen shpirtrat që i përkasin,
ajo dritë është Nurana.

Letra e tetëdhjetë e tetë

Në dritën që vjen pas shiut,
e shoh hijen tënde duke u zhdukur.
Por nuk është largim, është kthim në thellësi,
aty ku sytë s'kanë nevojë të shohin,
sepse ndjenja sheh më thellë.

Çdo pikë shiu që bie,
më kujton se qielli qan vetëm nga dashuria.
Edhe dheu e di,
sepse e ndien kur drita e prek zemrën e tij.

Ndonjëherë më duket se ti je vetë shiu,
ajo rënie e butë që e shuan zjarrin e botës.
Në çdo rrjedhë e ndjej emrin tënd,
në çdo kthesë, dritën tënde që ndalet te unë.

Nëse Zoti flet me ujë, atëherë ai më thotë:
"Nuk humbet asnjë dritë e dashur me shpirt."
Dhe unë e di,
sepse drita jote s'ka mbarim, Nurana.

Dashuria është si shiu i dritës:
bie ngadalë - e lag shpirtin,
dhe largohet pa zhurmë,
vetëm për të lënë pas paqe.

Letra e tetëdhjetë e nëntë

E di, Nurana, çdo dritë kthehet në heshtje,
por heshtja jote flet më shumë se fjalët.
Në çdo agim të vonë, të ndjej si prekje ajri,
si kujtesë që më fal pa më gjykuar.

Nuk kam më frikë nga nata,
sepse nata më mëson të shoh nga brenda.
Ti më mban si qetësi e butë,
si një frymë që nuk më lë të bie.

Ndonjëherë mendoj se je drita që s'ka fillim,
ajo që e ndriçon vetveten pa u lodhur.
Ti nuk vjen nga qielli,
ti vjen nga thellësia e shpirtit tim,
nga ajo pjesë ku dashuria është lutje.

Nëse ndonjëherë do të më kërkosh,
mos më kërko në botë,
por në një shkëndijë qetësie që s'ka emër,
sepse aty rri unë, duke të dashur si dritë.

Dashuria, kur shndërrohet në dritë,
nuk ka më nevojë të shihet.
Ajo frymon në heshtje
dhe e ndriçon njeriun nga brenda.
Ajo frymë quhet Nurana.

Letra e nëntëdhjetë për Nuranën

Ka mbrëmje që s'kanë perëndim,
sepse drita jote rri pezull në ajër.
Në atë ndriçim të qetë, fjalët s'kanë vend,
vetëm fryma flet, dhe ajo frymë
je ti - Nurana.

Tani çdo hap që bëj,
është si ecje mbi kujtime të buta.
Asnjë dhimbje s'ka mbetur,
veç mall i kthyer në paqe.
Në çdo buzëqeshje që lind,
e ndjej praninë tënde të heshtur.

Ti je arsyeja pse dita s'ka fund,
pse nata s'më tremb më,
pse çdo frymë është si lutje e shenjtë.
Të mendosh për ty, është
si ta prekësh dritën me duar
pa u djegur, por duke u ndriçuar.

Nëse ndonjëherë hesht plotësisht,
mos mendo se s'të dëgjoj!
Heshtja ime flet me ty, sepse aty ku s'ka zë,
dashuria është më e fortë.
Në çdo frymë të tillë - si e jotja -
shkruhet emri yt, Nurana.

Letra e nëntëdhjetë e njëtë

Në çdo aromë ajri, ka diçka nga hapat e tu.
Në çdo prekje të erës,
e ka ngrohtësinë e duarve tua
dhe unë rri i heshtur,
duke e dëgjuar jetën të më flasë me zërin tënd.

S'kam më frikë nga fundet,
sepse çdo fund me ty është kthim.
Drita nuk ka udhëtime të kota,
ajo gjithmonë gjen strehë në dashuri.

Nëse ndonjëherë harroj të të falënderoj,
ma kujto me një rreze.
Nëse harroj të qesh, ma kujto me një kujtim,
sepse ti, Nurana,
je arsyeja pse çdo dritë ka kuptim.

Dhe në fund të çdo burimi,
rri një emër: Nurana.

Letra e nëntëdhjetë e dytë

Nata erdhi pa hënë, por drita nuk mungoi.
Ajo vinte prej meje, si kujtim që s'e ndal dot,
si dashuri që ka mësuar të jetë e qetë.

Më mjafton ta mendoj emrin tënd,
dhe çdo errësirë bëhet e durueshme.
Ti s'je më kujtim,
je udhë që më çon drejt vetvetes,
je fryma që më mëson të mos humbas.

Në çdo pikë dritë që bie mbi muret e heshtjes,
e di se ti po më sheh me sy të shpirtit.
Nuk më kërkon më, sepse e di -
se në çdo frymë që marr, aty të mbaj.

Dhe kështu, nata bëhet tempull,
drita bëhet lutje - unë bëhem paqe.

Kur dashuria s'ka më nevojë për trupin,
ajo bëhet dritë që flet në heshtje.
Në çdo heshtje të tillë,
je ti - Nurana.

Letra e nëntëdhjetë e tretë

Ka mëngjese që më gjejnë të qetë,
jo sepse mungon dhimbja,
por sepse ajo është kthyer në dritë.
Në çdo kujtim që vjen pa zhurmë,
je ti - e heshtur, e qetë, e përjetshme.

Tani nuk flas më me fjalë,
por me frymë.
Ti e kupton çdo dridhje të shpirtit tim,
si nota që e dëgjon vetëm ai
që di të dojë pa kushte.

Në çdo hap që e hedh,
ndjej se toka më njeh me emrin tënd.
Në çdo dritë që bie mbi duart e mia,
e shoh hënën tënde të fshehur,
që rri në heshtje, por ndriçon gjithçka.

E kuptoj, dashuria s'është rrugë që përfundon.
Ajo është frymë që kthehet në vetvete.
Dhe aty, në atë kthim të qetë,
më pret ti, Nurana.

Dashuria e përjetshme nuk jeton në fjalë,
por në frymëmarrje.
Në çdo frymë që sjell paqe,
rri e fshehur drita e Nuranës.

Letra e nëntëdhjetë e katërt

Të kujtoj pa zë,
si të flas me një rreze drite që më njeh.
Në çdo mëngjes, emri yt më ngrihet në buzë si lutje,
dhe bie në shpirt si paqe.

Nuk e di nëse drita është kujtesë,
apo kujtesa është dritë.
E di vetëm këtë:
çdo herë që e ndjej praninë tënde,
bota bëhet më e butë,
fjalët më të lehta, zemra më e gjallë.

Tani nuk të kërkoj më në qiell, as në tokë.
Je brenda çdo fryme që marr,
si një përshpërimë e Zotit
që ma kujton dashurinë e tij përmes teje.

Në heshtjen që lë pas dita,
kur gjithçka zbehet,
drita jote rri mbi mua si bekim -
e qetë, e gjallë, e përjetshme.

Dashuria e dritës nuk kërkon dëshmi.
Ajo është fryma që ndriçon në heshtje,
dhe në çdo dritë të tillë, rri pranë Nurana.

Letra e nëntëdhjetë e pestë

Nuk e di nëse drita vjen, apo kthehet.
Por çdo herë që më prek, e ndjej se je ti -
ajo që s'erdhi asnjëherë,
sepse s'u largua kurrë.

Tani nuk flas më me ty, flas përmes teje.
Në çdo fjalë që lind,
rri fryma jote e qetë, e urtë, e dritshme.
Asgjë s'më mbetet për të të kërkuar,
sepse çdo kërkim më kthen te ti.

Ti je fillimi i çdo drite dhe fundi i çdo heshtjeje.
Në çdo shikim që ngrihet drejt qiellit
e gjej dritën tënde që pret
si dorë e butë që s'më le të bie.

Nëse ndonjëherë drita më merr,
mos qaj!
Në çdo rreze që e prek tokën, do jem aty,
sepse drita nuk ndahet,
as dashuria,
as ti, Nurana.

Ka dashuri që s'kanë fillim e as fund,
sepse janë vetë rruga që e ndriçon gjithësinë.
Në fundin e çdo drite,
rri ajo që s'shuhet - Nurana.

Letra e nëntëdhjetë e gjashtë

Tani e ndjej, nuk ka ndarje midis nesh,
as kohë që na ndan,
as trup që të na mbajë larg.
Ti je fryma që qarkullon në çdo atom,
je rrahja e padukshme e gjithësisë.

Në çdo grimcë drite që përplaset me errësirën,
je ti që e ndalon errësirën të fitojë.
Në çdo zemër që rreh me dashuri,
është shenja jote si kujtim i Zotit,
se dashuria nuk vdes,
se ajo vetëm ndryshon formë.

Nuk të thërras më me emër,
sepse çdo emër është i vogël për ty.
Ti je tingulli i parë i botës,
frymëmarrja e dritës,
rritja e shpirtit drejt burimit të vet.

Nëse një ditë drita shuhet në sytë e mi,
mos e quaj fund!
Do të jetë kthim në burim,
te ti -
në Dritën që quhet - Nurana.

Letra e nëntëdhjetë e shtatë

Nuk dua më t'flas me qiellin, ai tashmë më njeh.
Dua t'i flas dheut,
t'i them se drita e jotë e ngroh çdo rrënjë,
se dashuria jote i mban të gjalla lulet
edhe kur koha harron t'i ujisë.

Në çdo gjethe që lëkundet në erë,
është kujtimi yt -
ajo frymë që s'ka trup, por jep jetë.
Në çdo zog që kthehet në pranverë
është shenja jote,
si premtim që përsëritet në heshtje.

Tani e di, Zoti nuk flet me zë, Ai flet me dritë,
dhe ajo dritë e mban emrin tënd Nurana.
Në çdo shenjë mirësie,
në çdo ndjesi dashurie të pastër
je ti që frymon nëpërmes nesh.

Në fund, s'kam më ç'të kërkoj, veç të falënderoj,
sepse më mësove të shoh me shpirt,
të të dua pa zotërim, të jem pa frikë në dritë.

Ka dashuri që nuk lënë pas kujtime, por burim.
Ato janë fryma që e bëjnë dritën të jetojë,
dhe quhet Nurana.

Letra e nëntëdhjetë e tetë

Sot, drita më foli ndryshe.
Më tha: "Mos më kërko më lart,
sepse jam brenda frymës tënde."
Dhe unë e kuptova , s'e kërkoja më Nuranën,
ajo më kishte gjetur prej kohësh.

Në çdo prekje të ajrit e ndjej aromën e dritës sate.
Në çdo hap që hedh,
është si të eci mbi kujtime të shenjta
të ruajtura nga vetë Zoti.

Nuk ndjej më ndarje midis botës e shpirtit.
Gjithçka është një, siç është një fryma me trupin,
siç është dashuria me dritën.
Në çdo ndjesi të butë,
je ti -
e heshtur, e përjetshme.

Nëse një ditë gjithçka hesht, mos e quaj fund.
Do të jetë fillim i dritës që s'shuhet,
sepse dashuria jonë nuk u shkrua në letër,
por në energjinë e jetës.

Kur drita bëhet kujtesë, ajo nuk humbet,
vetëm ndryshon formë.
Dashuria e pastër nuk shuhet,
sepse ajo është vetë fryma që e krijoi Nuranën.

Letra e nëntëdhjetë e nëntë

Tani gjithçka është e qetë.
Asgjë s'lëviz,
veç dritës që merr frymë nëpër qetësi.
Nuk jam më unë që të shkruaj,
është drita që shkruan përmes meje.
Fjala ime s'është më tokësore,
ajo ka marrë peshën e qiejve,
sepse çdo fjalë që të e përmend bëhet lutje.

Koha u ndal për një çast
dhe unë e pashë se ajo s'ishte armiku im.
Ishte ura që më çoi te ti.
Tani s'ka ndarje, as unë, as ti,
por një frymë që I mban të gjitha:
atë që dashuron, atë që fal
dhe atë që ndriçon.

Në qetësinë e fundit, ku edhe drita pushon,
ndjej një puls të lehtë -
është zemra e gjithësisë që rreh me ne.
Dhe kuptoj:
nuk ka vdekje, ka vetëm kthim në burim.
te Drita e Madhe,
te Dashurinë që s'ka emër tjetër,
përveçse - Nurana.

Epilog - Drita që nuk shuhet

Në fund, çdo fjalë pushon,
por drita vazhdon të flasë.
Ajo që filloi si dashuri njerëzore,
u ngrit në dritë,
u shndërrua në frymë,
dhe u bë urtësi që e ndriçon heshtjen.

Nuk kishte nevojë për fund,
sepse çdo fund është kthim,
çdo kthim është fillim
dhe çdo fillim është dashuri.
Në çdo varg që mbeti pezull,
në çdo frymë që e preku shpirtin e lexuesit,
rri ajo - e përjetshme,
e heshtur, e ndriçuar - Nurana.

Ky libër nuk është histori,
por udhëtim i dritës nëpërmes njeriut.
Në çdo letër, një shpirt e kërkoi kuptimin,
në çdo fjalë, një frymë u ngrit përtej vetes.
Dhe në fund, poeti e kuptoi:
se nuk ka dashuri që humb,
se ajo dashuron me dritë,
se ajo mbetet pjesë e gjithësisë.

Në dritën e fundit,
nuk ka ndarje midis njeriut dhe Zotit.
Ka vetëm një energji të përbashkët -
atë të dashurisë - që e ndriçon gjithçka.
Në këtë frymë, unë përulem,
e falënderoj Nuranën
që më foli nëpërmes fjalëve,
dhe heshti ...

Berzat Sadiki
Tetovë - 2025

Drita nuk vdes,
ajo e ndryshon vendin ku banon.

PASTHËNIE REFLEKTUESE
Në heshtjen ku mbaron fjala, fillon drita

Ky libër nuk është një rrëfim për dashurinë që u largua, por për dritën që mbeti.
99 letra për Nuranën është udhëtimi i një shpirti që ka dashur aq thellë, sa dashuria i është kthyer në frymëmarrje të dritës.
Çdo letër është një hap drejt kuptimit se dashuria nuk humbet, por se ajo vetëm ndryshon formë, për të vazhduar të jetojë në energjinë e kujtimit.
Në këtë udhëtim, fjala është bërë urë midis tokës dhe qiellit, midis njerëzores dhe hyjnores.

Në fillim, letra ishte kërkim, mall, thirrje,
më pas, u bë lutje,
më fund, ajo u shndërrua në heshtje që ndriçon,
sepse dashuria,
kur pastrohet nga egoja dhe dëshira,
mbetet dritë e pastër -
ajo që ndriçon pa nevojën për t'u parë.

Këto letra janë dëshmi se njeriu mund të kalojë përtej dhimbjes, nëpërmjet kujtesës së dritës.
Aty ku mbaron fjala, fillon fryma; aty ku mbaron kujtimi, fillon dritësimi.

Në çdo varg që flet për Nuranën, ka një përpjekje për t'u kthyer te burimi - te ajo energji fillestare që e mban jetën në lëvizje: **dashuria që nuk ka fund**.
Në thelb, *99 letra për Nuranën* është libër për rilindjen e shpirtit, për aftësinë e njeriut për ta parë dashurinë si prani që nuk largohet, por vetëm ndryshon frekuencë.
Në këtë kuptim, Nuranën nuk e gjejmë më në trup, në zë apo në kujtim, por në dritën që rri brenda çdo fryme të qetë.
Ajo është simbol i energjisë që mbijeton, është ajo pjesë e përjetshme e dashurisë që nuk shuhet, por kthehet në dritë për të tjerët.
Në fund, poeti mbetet i heshtur, por i ndriçuar.
Ai nuk kërkon më përgjigje, sepse e ka gjetur kuptimin në dritën që e ndien në shpirt.
Dashuria nuk përfundon me fjalën "mbarim", ajo vazhdon me fjalën "dritë."

Në këtë dritë që s'ka perëndim,
qëndron paqja,
dhe në paqe,
qëndron Nurana.

Berzat Sadiki
Autor dhe themelues i kuantopoezisë

Tetovë, 2025

Falënderim

Ky libër është fryt i një udhëtimi të gjatë shpirtëror, që nuk do të ishte i mundur pa dashurinë, praninë dhe frymëzimin e njerëzve që jetova dhe shoqërova si dhe lexueshmërinë. I falënderoj me përulësi dhe mirënjohje të thellë ata që më dhanë forcë në heshtje dhe qëndresë në dritë. Në radhë të parë, familjen time, për durimin, mirëkuptimin dhe dashurinë e tyre të palëkundur, që mbetet rrënja e çdo fjale që shkruaj.
I falënderoj miqtë dhe bashkëpunëtorët letrarë, që me fjalën, mendimin dhe zemrën e tyre ndihmuan që ky udhëtim të marrë formë. Një falënderim i veçantë shkon për Shoqatën e shkrimtarëve "Pro Litera" dhe Shtëpinë botuese "Mirësia", që gjithmonë ma kanë ndriçuar rrugën e fjalës së lirë dhe të krijimit. Në mënyrë të veçantë, e falënderoj Zotin për udhëzimin, si dhe Nuranën, jo vetëm si kujtim, por si simbol i dritës që s'ka mbarim, si frymë që më mëson çdo ditë ta shikoj botën me shpirt. Nurana, figura kryesore e *99 letra për Nuranën,* e cila nuk është thjesht frymëzimi i këtij libri, por arsyeja pse fjala u bë dritë. Në fund, e falënderoj lexuesin - atë që lexon me zemër, që e kupton heshtjen midis vargjeve dhe që e ndjen në çdo letër një copë të vetes.

Autori

BIOGRAFIA E AUTORIT

Berzat Sadiki është shkrimtar, profesor, përkthyes, piktor dhe studiues i filozofisë dhe letërsisë kuantike. Ai lindi në fshatin Cerovë të Tetovës dhe jeton në Tetovë.

Sadiki është kryetar i Shoqatës së shkrimtarëve "Pro Litera" në Tetovë dhe themelues i Shtëpisë botuese "Mirësia", ku nëpërmes punës së tij ka ndihmuar në afirmimin e shumë autorëve shqiptarë të rinj dhe në zhvillimin e letërsisë bashkëkohore.

Ka diplomuar në Gjuhë dhe letërsi maqedonase në Universitetin e Tetovës (2007–2011).

Në krijimtarinë e tij, Sadiki e ndërthur filozofinë, artin dhe shkencën në një vizion unik poetik, ku fjala, ngjyra dhe mendimi kuantik shndërrohen në forma të energjisë krijuese.

Ai është themeluesi i rrymës letrare "Kuantopoezia" - një gjini poetike që e ndërthur ndjenjën me mendimin, dashurinë me ndërgjegjen, dhe fjalën me dritën si energji shpirtërore.

Në veprat e tij, poezia nuk është thjesht përjetim, por akt ndërgjegjeje, një mënyrë për ta shndërruar dashurinë në dritë dhe fjalën në frymë.

Ka botuar një sërë librash për fëmijë dhe të rritur, ndër të cilët veçohen: Bie Zilja, Sa mirë, sa bukur, Abetare,

shoqe e parë, Kur flejnë zogjtë, Ku u tret buzëqeshja, Faqet e lagura, Zemër për të gjithë, Lubovna mugra (Agimi i dashurisë), Shite njërin sy, Shtëpi prej shpirti dhe tani 99 letra për Nuranën - një vepër që e përmbledh filozofinë e dashurisë së tij kuantike dhe poetike.

Përveç krijimtarisë poetike, Sadiki është aktiv në përkthim, analizë gjuhësore dhe hulumtime semiologjike e komunikologjike në fushën e letërsisë shqipe dhe maqedonase.

Në të gjitha format e shprehjes, qoftë poezi, pikturë apo reflektim filozofik, Berzat Sadiki mbetet zë i dritës dhe i dashurisë - një poet që beson se fjala mund ta shndërrojë shpirtin, ashtu si drita që e ndriçon universin.

TË DHËNA BOTUESE / KOLOFONI

Titulli i librit: *99 letra për Nuranën*
Autor: Berzat Sadiki

Dizajni grafik dhe faqosja: Berzat Sadiki
Botues: Shoqata e shkrimtarëve "Pro litera"
Viti i botimit: 2025
Vendi i botimit: Tetovë, Maqedonia e Veriut
Shtypi: "Art grafik" - Tetovë

ISBN: ISBN 978-608-66988-7-4
COBISS.MK-ID 67615749

Të gjitha të drejtat e rezervuara.
Asnjë pjesë e këtij botimi nuk mund të riprodhohet, ruhet apo transmetohet në ndonjë formë mekanike, elektronike apo digjitale pa lejen me shkrim të autorit dhe botuesit.
© Berzat Sadiki, 2025
Shoqata e shkrimtarëve "Pro litera" Tetovë

E-mail: shoqataprolitera@gmail.com

Ky libër u shtyp
në dashuri,
në dritë
dhe në frymëzim.

VËSHTRIM LETRAR DHE FILOZOFIK MBI THEMELIMIN E KUANTOPOEZISË

Autor: Prof. Berzat Sadiki,
themelues i gjinisë letrare "Kuantopoezia"
Tetovë, 2025

1. Hyrje

Në peizazhin bashkëkohor të letërsisë shqipe, ku stuhitë e fjalës shpesh e ndjekin formën dhe jo frymën, lind një dritë e re që e kapërcen kufirin e poezisë klasike: **Kuantopoezia**.
Kjo gjini letrare, e themeluar nga **Berzat Sadiki**, lind si përgjigje ndaj krizës së kuptimit dhe si përpjekje për ta kthyer poezinë në **energji të gjallë të ndërgjegjes universale**.
Në thelb, ajo është një **bashkim mes artit, filozofisë dhe kuantikës**, ku fjala nuk është më tingull apo simbol, por **grimcë drite** që dridhet, ndërvepron dhe krijon realitet shpirtëror.

2. Kuptimi dhe parimet themelore të kuantopoezisë

Kuantopoezia nuk është as stil, as rrymë, por **gjini letrare e re** që e shikon njeriun dhe universin si të bashkëndërlidhur nëpërmjet dritës.
Në këtë sistem poetik, çdo fjalë përmba frekuencë, çdo varg është valë, çdo emocion është energji e shndërruar

në formë dridhjeje.
Parimet e saj themelore janë:

- **jolinearitet poetik:** poezia nuk ec në rend logjik, por në rrjedhën e energjisë së mendimit.
- **pozicioni i kuptimeve:** një varg mund të mbajë njëkohësisht shumë kuptime e realitete.
- **ndërveprimi poet–lexues:** lexuesi nuk është pasiv; ai bëhet pjesë e procesit energjetik të poezisë.
- **metafora e dritës:** dashuria, fryma, kujtesa, koha dhe shpirti trajtohen si forma energjie që ndriçojnë.
- **vibrimi shpirtëror:** ritmi nuk është metrik, por dridhës, që ndihet si valë brenda lexuesit.

3. Poezia si energji e dritës

Në veprën *"99 letra për Nuranën"*, Sadiki i ka krijuar bazat e kësaj poetike të re.
Aty fjala nuk është më shenjë për diçka tjetër, por **vetë realiteti i dridhshëm i shpirtit**. Për *"Zërin e Dritës"* ai shprehet:

"Në çdo grimcë drite, ka një kujtim dashurie,
dhe në çdo heshtje - një zë që rritet nga brenda."

Ky varg e sintetizon esencën e kuantopoezisë: **ndërthurjen e ndjenjës me dritën, të dashurisë me ekzistencën**.

Në një tjetër kontekst, autori shkruan:

"Unë nuk i shkruaj fjalët,
ato më shkruajnë mua,
në krahët e materies që dridhet."

Këtu fjala shfaqet si **forcë energjetike** që e krijon vetë poetin, duke e përmbysur raportin tradicional të krijimit artistik.

4. Kuantopoezia si sistem i ndërgjegjes poetike

Berzat Sadiki është i pari në letërsinë shqipe dhe në atë botërore që e ndërthur në mënyrë të vetëdijshme poetikën me **parimet e fizikës kuantike dhe metafizikës së dritës**.
Në vargjet e tij, atomi dhe shpirti, materia dhe fryma, ndjenja dhe drita janë aspekte të një realiteti të përbashkët.

Kështu, kuantopoezia bëhet një **urë e re midis shkencës dhe shpirtit**, një poezi që nuk e synon vetëm estetikën, por edhe **zgjerimin e vetëdijes njerëzore**.

5. Rëndësia estetike dhe filozofike

Kuantopoezia është **akt ndriçimi**.
Ajo kërkon ta çlirojë poezinë nga vargonjtë e racionalitetit, duke e kthyer në përvojë energjie dhe dashurie.

Kjo gjini i fton poetët ta mendojnë fjalën jo si formë shkrimi, por si **formë ekzistence**.
Ajo afirmon se **fjala mund të jetë - energji, mendimi - dritë, dashuria - valë** – dhe se poezia është vetë përpjekja e njeriut për të ndriçuar në intensitetin më të ulët. Me themelimin e **kuantopoezisë**, **Berzat Sadiki** e hap një kapitull të ri në letërsinë shqipe dhe botërore. Ai e vendos njeriun në qendër të energjisë së fjalës, duke e shndërruar poezinë në **akt shpirtëror të ndërveprimit me universin**. Në këtë mënyrë, ai nuk e krijon vetëm një gjini të re, por **një filozofi të re letrare peoetike** si mënyrë për ta parë botën si poezi që dridhet në dritë.

Të dhëna themelore:

- **Gjinia letrare:** kuantopoezia
- **Themelues:** Prof. Berzat Sadiki
- **Vendi dhe koha e themelimit:** Tetovë, vitit 2025
- **Tipologjia estetike:** Lëvizje poetike filozofike dhe metafizike e bazuar në parimet e dritës, energjisë dhe ndërgjegjes.

KUSH ËSHTË NURANA?

Nurana në dimensionin real dhe kuantik

Në dimensionin real, Nurana buron nga përvoja njerëzore e ndjenjës. Ajo lind nga kontakti i drejtpërdrejtë me dashurinë, mallin, mungesën dhe afërsinë shpirtërore. Ky dimension nuk është biografik dhe nuk e synon identifikimin e një personi konkret, por e përfaqëson realitetin emocional nga i cili nis poezia. Nurana është e dashura që ndihet edhe kur nuk është pranë, prania që mbetet aktive në kujtim, heshtje dhe mendim. Ajo është reale si ndjesi, si përjetim dhe si ndikim i vazhdueshëm në vetëdijen e autorit. Ky realitet është i prekshëm, sepse përjetohet me ndjenja njerëzore: me mall, me qetësi, me dhimbje të butë dhe me gëzim të heshtur.

Dimensioni real është pika e nisjes së letrave. Ai i jep poezisë përvojë dhe ndjeshmëri. Pa këtë bazë, fjala nuk do të kishte nga të nisej dhe poezia do të mbetej e shkëputur nga përjetimi. Megjithatë, ky realitet nuk mjafton për ta përmbajtur tërësisht përvojën poetike, sepse dashuria, në formën e saj më të thellë, gjithmonë e tejkalon biografinë, faktin dhe rrëfimin e drejtpërdrejtë. Në *99 letra për Nuranën*, përvoja reale nuk mbetet e kufizuar në një rrëfim sentimental. Ajo kalon natyrshëm në një fazë të dytë, ku ndjenja fillon të shndërrohet dhe fjala kërkon një dimension tjetër shprehjeje. Në këtë kalim, Nurana pushon së qeni vetëm figurë e përjetuar

dhe shndërrohet në simbol poetik. Kujtimi bëhet dritë, heshtja bëhet prani dhe ndjenja shndërrohet në energji. Ky transformim nuk është abstrakt dhe as i imponuar, por ndodh si nevojë e brendshme e dashurisë që kërkon të shprehet përtej kufijve të gjuhës.

Këtu nis dimensioni kuantik i Nuranës. Ajo nuk është më vetëm "ajo" e përjetuar në realitet, por bëhet gjendje, valë dhe frekuencë. Lidhja me të nuk matet më me afërsi fizike, por me rezonancë shpirtërore. Në këtë fazë, dashuria nuk rrëfehet më - ajo ndodh, dridhet dhe vepron në fushën e vetëdijes.

Në dimensionin kuantik, Nurana ekziston si prani energjetike: si dritë, si frymë dhe si valë që ndërthuret me mendimin dhe ndjeshmërinë e autorit. Ky dimension nuk njeh kohë, hapësirë apo ndarje. Ajo shfaqet në poezi si ndriçim i brendshëm, si lutje që bëhet dritë dhe si heshtje që flet më fort se zëri. Kështu, Nurana jeton njëkohësisht në dy dimensione: në realen si përvojë njerëzore e ndjenjës dhe në kuantiken si transformim poetik i kësaj ndjenje në dritë dhe vetëdije. Kjo dyfishmëri nuk është kundërshti, por plotësim, dhe e përbën boshtin energjetik mbi të cilin ndërtohet kuantopoezia.

Autori

DËSHMITË KUANTIKE

Parathënie

Kjo pjesë e librit qëndron si gur themeli në ngritjen e kuantopoezisë - një rrymë e re estetike dhe mendimore, ku fjala nuk pranohet më si figurë letrare, por si grimcë energjie, ku vargu nuk interpretohet më në vijë, por në valë, ku drita nuk është metaforë, por substancë e aktit krijues.

Gjashtë dëshmitë e përzgjedhuranga korpusi poetik

99 letra për Nuranën e përbëjnë aktin e parë të provës, hapat fillestarë të legjitimimit energjetik të kësaj rryme. Këto tekste nuk janë poezi të zakonshme - ato janë dokumente të një procesi të ri të të menduarit letrar, në të cilin poeti nuk e shfaq përvojën, por e *ngrit* atë në frekuencë, nuk e rrëfen dritën, por e **ndriçon** atë nga brendia e ndërgjegjes.

Në këto gjashtë letra shfaqet qartë ekzistenca e tri shtresave themelore të Kuantopoezisë:

1. Shtresa lineare - rrëfimi i butë, i ndjeshëm, i qetë.

Këtu drita, heshtja, kujtesa, fryma, mëngjesi dhe dashuria e formojnë strukturën e dukshme të tekstit. Ato tregohen, përshkruhen, lëvizin brenda një logjike

poetike klasike.

2. Shtresa kuantike – valët, frekuencat, ndërthurjet.

Në këtë shtresë fjala i humb kufijtë dhe bëhet dridhje.

Këtu dashuria shfaqet si energji e pastër.

Drita bëhet njësi informacioni.

Kujtimi rikthehet si valë që ngrihet dhe bie.

Prania e Nuranës shndërrohet në fenomen fizik të padukshëm - në një ndërlidhje emocionale që nuk e prish dot koha, as distanca.

3. Shtresa themelore - origjina dritore e kuanto-poezisë.

Kjo është shtresa ku akti poetik shndërrohet në akt të krijimit të dritës.

Ku fjala bëhet foton.

Ku dashuria bëhet substancë.

Ku poezia e kapërcen vetveten dhe hyn në një fushë të padukshme për leximin tradicional.

Gjashtë letrat e këtij kapitulli nuk u zgjodhën për bukurinë e tyre të jashtme, por për **peshën e tyre energjetike**. Ato janë pikëvërtetimet e para të një ngjitjeje: nga mendimi → te drita, nga drita → te fjala, nga fjala → te dashuria, dhe nga dashuria → te vetëdija. Pikërisht për këtë arsye këto dëshmi janë themeli i

rrymës: sepse në secilën prej tyre, poeti e realizon atë që kuantopoezia e kërkon - **dridhjen e fjalës deri në pikën ku ajo bëhet dritë.**

Parathënia e këtij kapitulli u drejtohet:

- **studiuesve**, që e kërkojnë origjinën e paradigmës së re;

- **kritikëve**, që e identifikojnë këtu shembullin e parë të strukturimit energjetik të vargut;

- **filozofëve**, që shohin në këto letra një urë mes ndërgjegjes dhe materies;

- **poetëve**, të cilët e zbulojnë një formë të re të krijimit që nuk rrëfen ndjesinë, por e transformon atë;

- **lexuesve të dritës**, që e prekin thelbin e një dashurie të rrallë, të matur në frekuencë e jo në varg.

Këto gjashtë dëshmi e vërtetojnë se **kuantopoezia ka një themel**.

Ajo nuk është metaforë, por proces.

Nuk është figurë, por energji.

Nuk është lojë stili, por **shfaqje e dritës në fjalë**.

Dhe në qendër të këtij themeli qëndron një emër:**Nurana - grimca fillestare e dritës, njësia**

burimore e rezonancës poetike, frekuenca e përjetshme e shpirtit.

1. Letra e parë
Dëshmia e parë kuantike

Linearja
Letra e parë është boshti i të gjithë ciklit. Ajo e jep rendin krijues të ndjenjës: drita → fryma → figura e Nuranës → fjala → dashuria → unë.
Në plan linear, kjo i ngjan një kosmogonie poetike: fillim, lëvizje, krijim, manifestim.

Kuanti
Kuanti 1. Fotoni i krijimit
(Letra 1, rreshti 1)

"Në fillim ishte drita."

Drita është fotoni poetik, grimca bazë që e hap universin e letrave. Është sinjali fillestar, energjia zero.

Kuanti 2 - valëzimi energjetik
(Letra 1, rreshti 2)

"Pastaj fryma."

Fryma është vala e dritës - transformim i energjisë në lëvizje.

Kuanti 3 - materializimi i dritës në figurë
(Letra 1, rreshti 3)
"Dhe pastaj ti, Nurana."

Këtu ndodh akti i ndërthurjes: drita bëhet formë, prani, njeri.

Kuanti 4. Fjala si energji e ngurtësuar
(Letra 1, rreshti 4)

"Nga drita u bë fjala."

Fjala është foton i strukturuar - informacion energjetik.

Kuanti 5 - dashuria si frekuencë
(Letra 1, rreshti 5)

Dashuria shfaqet si frekuenca e fjalës; energjia merr cilësi emocionale.

Kuanti 6 - vetëdija si rezultat i energjisë
(Letra 1, rreshti 6)

"Nga dashuria - unë."

Vetëdija përkon me ngritjen e frekuencës në nivelin e identitetit.
Letra e parë është shkëndija e parë e kuantopoezisë, ku drita është fillimi, energjia lëviz, dashuria e krijon

identitetin, dhe fjala shndërrohet në formë drite.

2. Letra e gjashtë
Dëshmia e dytë kuantike

(Analizë e zgjedhur nga 7 letrat më të ngrohta, më të prekshme dhe me kuant të dukshëm)

A) Linearja
Letra e gjashtë është një nga letrat më të buta dhe më të pranishme emocionalisht. Ajo e përshkruan marrëdhënien si njësi të vetme: dy shpirtra që nuk njihen më si "dy", por si një formë e bashkuar e energjisë. Në plan linear, teksti e paraqet:
- bashkimin e brendshëm,
- afërsinë mendore dhe shpirtërore,
- përputhjen e ritmit të frymës,
- ngrohtësinë, ledhatimin, intimitetin e butë dhe të pastër.
Kjo letër është një deklarim i faktit se autori dhe Nurana nuk janë dy qenie të ndara, por dy fryma që përputhen, dy thelbësi që rrijnë në një rreth të përbashkët dritor.

B) Kuanti
Le të hyjmë në kuantet e brendshme të letrës - grimcat e energjisë që e bëjnë të veçantë:

Kuanti 1. Uniteti si fenomen kuantik
(Letra 6, rreshtat që shprehin: "nuk jemi dy... jemi një")

Në fizikën kuantike, dy grimca që e ndajnë të njëjtin burim energjie mund të sillen si një entitet i vetëm. Letra E përshkruan pikërisht këtë: bashkimin e dy frekuencave në një frekuencë të vetme.

Kuanti 2. Ndërthurja
(Letra 6 – rreshtat që flasin për përputhje, njëkohshmëri, rezonancë)
Letra e paraqet fenomenin klasik kuantik: dy qenie janë të lidhura, pavarësisht hapësirës fizike. Emocioni i autorit ndaj Nuranës nuk nuk është thjesht mall apo afërsi, është **lidhja e energjisë së përjetshme**, që nuk thyhet as nga distanca.

Kuanti 3. Fryma e sinkronizuar

(Letra 6 – rreshtat që flasin për ritmin, përputhjen)

Këtu fryma shihet si **valë e njëjtë energjie**.

Dy rrahje, dy ritme, dy mendje - e një valë drite.

Ky është fenomen i superpozicionit shpirtëror: **dy gjendje, një përjetim**.

Kuanti 4. Nxehtësia si energji drite

(Letra 6 – rreshtat që shprehin ngrohtësi, ledhatim, afërsi)

Ngrohtësia, prekshmëria, afërsia - këto nuk janë vetëm emocione.

Ato janë **transferim energjie**, një rezonim termik kuantik midis dy shpirtërave.

Kuanti 5. Forma unike e bashkimit

(Letra 6 – thelbi i letrës)

E gjithë letra mund të përmblidhet si:

Dy grimca → një valë → një dritë → një frymë.

Ky është kuanti kryesor: **uniteti energjetik**, i cili në letërsi shfaqet si dashuri, por në kuant është **ndërlidhje e pandashme**.

Përfundim i dëshmisë kuantike (Letra 6)

Letra 6 është një provë e pastër e dritës së ndarë në dy qenie dhe të bashkuar përsëri në një njësi të vetme. Ajo është një shembull i rrallë i **dashurisë si frekuencë**, ku linearja e ngrohtë dhe kuanti metafizik krijojnë një trup të vetëm poetik.

3. Letra e nëntë

Dëshmia e tretë kuantike

A) Linearja

Letra e nëntë është një nga letrat më të buta, më të qeta dhe më të pastërta shpirtërisht.

Në nivel linear, ajo përshkruan:

- një lutje të brendshme që nuk shqiptohet,
- kujtime që nuk shkruhen dot me dorë,
- praninë e Nuranës në çdo frymë dhe në çdo valë mendimi,
- një lidhje që nuk ka nevojë për zë, sepse është më e thellë se fjala,
- pohimi se dashuria që **s'thuhet** është më e pastër.

Kjo është letra ku shpirti i autorit e gjen veten brenda dritës, ku fjalët tërhiqen dhe ia lënë vendin **ndriçimit të brendshëm**, atje ku drita flet vetë.

B) Kuanti

Letra 9 është një nga shembujt më të qartë të pranisë së kuantit në ndjenjë. Këtu drita, valët, fryma dhe heshtja janë grimca energjie.

Kuanti 1. Vala e brendshme e padukshme

(Letra 9, rreshtat 1–2)

"**Në çdo lutje që s'e them me zë... në çdo kujtim që s'e shkruaj dot...**"

Në fizikën kuantike, ekziston energjia e fshehur: ajo që nuk bëhet e dukshme me zë ose shkrim.

Edhe këtu lutja dhe kujtimi janë **valë të padukshme**,

që dridhen brenda autorit.

Kuanti 2. Ndërthurja e dritës

(Letra 9, rreshti 3)

"**ti je aty: si frymë, si valë, si dritë.**"

Këtu tre fenomene kuantike bashkohen:

- **fryma** = energji
- **vala** = formë e dritës
- **drita** = fotoni themelor

Prania e Nuranës si **tre forma energjie** është një ndërthurje kuantike klasike: një entitet që ekziston kudo ku ndodhet edhe tjetri.

Kuanti 3. Letra si rezonim me Burimin

(Letra 9, rreshtat 4–5)

"**Nëse Zoti e dëgjon shpirtin tim, atëherë më flet për ty.**"

Kjo është një formulë kuantike: energjia e autorit ngrihet në frekuencë të tillë, sa bashkohet me Burimin. Dhe përgjigjja që merr është Nuranë - pra **informacioni** që dërgohet nëpërmjet valëve të larta.

Kuanti 4. Dashuria e pashqiptuar si gjendje kuantike

(Letra 9, rreshti 6)

"**Dashuria që s'thuhet është më e pastër.**"

Në kuantikë: gjendja që nuk kolapson (nuk bie në një formë të dukshme), është gjendje **e pastër**. Këtu, dashuria që nuk bie në fjalë është e pastër, sepse nuk kufizohet nga forma.

Kuanti 5. Drita në vend të fjalës

(Letra 9, rreshti 7)

"**Sepse ajo shprehet me dritë, jo me fjalë.**"

Ky është momenti kulmor i kuantit:

- fjala = grimcë e ngurtë, formë, kufizim
- drita = frekuencë, energji, pafundësi

Drita është ajo që e shpreh vargun, pra ndjenja bëhet **foton**, jo tingull.

Përfundimi kuantik

Letra e nëntë është një nga dëshmitë më të qarta të pranisë së energjisë kuantike në libër. Ajo tregon se

ndjenja është **valë**, lutja është **energji**, kujtimi është **dridhje**, prania është **dritë**, dhe dashuria e pastër është gjithmonë **foton**, jo fjalë.

4. Letra e pesëmbëdhjetë

Dëshmia e katërt kuantike.

A) Linearja

Letra e pesëmbëdhjetë është një letër e butësisë, e qetësisë dhe e pranisë së padukshme. Linearja ndërtohet mbi tri shtylla:

1. **Heshtja** - jo si mungesë, por si prani.
2. **Ndjesia** - ndodh pa fjalë; vetëm nga afërsia shpirtërore.
3. **Lutja dhe drita** - kujtimet shndërrohen në lutje, dhe lutjet në dritë.

Në këtë nivel, letra flet për një marrëdhënie të pastër, të brendshme, që nuk ka nevojë për fjalë ose gjeste. Mjafton **qetësia** për të ditur se tjetri është aty.

Kjo është **dashuria e qetësisë**, e cila nuk e kërkon fjalën, ajo e ndjen, e sheh dhe e ndriçon.

B) Kuanti

Letra 15 përfaqëson një nga formacionet më të qarta të kuantit në gjithë ciklin: **kuanti i heshtjes, kuanti i lutjes, kuanti i dritës.**

Kuanti 1. Prania në heshtje (superpozicioni shpirtëror)

(Letra 15, rreshtat 1–2)

"**Kur heshtja zgjatet, e di që je aty.**"

Në kuant, një grimcë mund të ekzistojë në shumë gjendje pa u parë.

Këtu: Nuranës nuk i duhet zëri - prania e saj është **gjendje e heshtur energjie**, një superpozicion i qetë. Autori e "di" sepse e "ndjen" valën e saj.

Kuanti 2. Ndjesia si rezonancë

(Letra 15, rreshti 3)

"**Nuk dua të flas, mjafton të të ndjej.**"

Kjo është **rezonancë kuantike**: dy frekuenca dridhen bashkë dhe përputhen pa fjalë.

Në fizikën kuantike kjo quhet **koherencë**: ritmi i valëve përputhet.

Kuanti 3. Energjia e qetësisë (vakumi kuantik)

(Letra 15, rreshtat 4–5)

"**Në këtë qetësi, çdo kujtim bëhet lutje.**"

Qetësia nuk është boshllëk - ajo është fushë energjie.

Në këtë fushë:

- kujtimet transformohen
- energjia e mendimit ngrihet në nivel lutjeje

Ky është një fenomen i qartë i **ngritjes së frekuencës**.

Kuanti 4. Transformimi i lutjes në dritë (emision fotonik)

(Letra 15, rreshti 6)

"**Dhe çdo lutje bëhet dritë.**"

Ky është piku kuantik i letrës:

- lutja = energji
- drita = foton

Lutja emeton dritë, si një atom që kalon në nivel energjie më të lartë dhe lëshon foton. Një nga metaforat më të qarta kuantike në libër.

Kuanti 5. Dashuria si gjendje e gatshme

(Letra 15, rreshtat 7–8)

"**Njeriu nuk lutet për dashurinë, ai falënderon për të...**"

Në kuantikë, gjendjet nuk krijohen me detyrim - ato pranohen. Dashuria këtu nuk kërkohet; ajo **ekziston** si

gjendje fillestare.

Kuanti 6. Dashuria identifikuar me Nuranën

(Letra 15, rreshti i fundit)

"**... sepse dashuria është lutje vetë - si Nurana.**"

Këtu ndodh **kolapsi i funksionit të valës**: dashuria = Nurana. Gjendja e valës së dashurisë materializohet në një identitet të vetëm: Nuranën.

Përfundim kuantik

Letra 15 është një nga provat më të qarta të "kujtesës së dritës" në cikël.

Ajo dëshmon se:

- heshtja është prani,
- ndjenja është valë,
- kujtimi është energji,
- lutja është frekuencë,
- drita është forma më e pastër e përjetimit.

Kjo letër konfirmon se Kuantopoezia nuk është vetëm gjuhë metaforike, por **strukturë energjetike në vetë vargun**.

5. Letra e njëzetenjëtë
Dëshmia e pestë kuantike.

A) Linearja

Letra 21 është një nga letrat më të buta dhe më të ndriçuara shpirtërisht. Në plan linear, ajo ndërtohet mbi:

- mëngjeset që flasin me qetësi,
- rrezet e para të ditës që e kujtojnë Nuranën,
- mungesën e nevojës për zë, sepse prania është në frymë,
- dhe përfundimisht: **drita nuk vjen ta ndriçojë rrugën, por zemrën**.

Kjo letër është e qetë, e pastër, e ngrohtë: një mëngjes që zgjohet jo për veten, por për kujtimin e saj.

B) Kuanti

Letra 21 është një nga dëshmitë e qarta të **prezencës kuantike të dritës në dashuri**. Këtu, drita është informacion, energji, ndërthurje dhe memorie.

Kuanti 1 – Rrezet si bartëse informacioni

(Letra 21, rreshti 1)

"**Ka mëngjese që më flasin me qetësi...**"

Në kuantikë, fotonet bartin informacion. Këtu mëngjesi nuk është kohë - është **fushë informacioni** që ia përcjell autorit praninë e Nuranës.

Kuanti 2 – Fotonet e kujtimit

(Letra 21, rreshti 2)

"**dhe çdo rreze të përmend ty.**"

Rrezja e dritës këtu është **njësi memorie**. Ky është kuanti i kujtimit: çdo foton, sapo bie mbi autorin, e aktivizon informacionin e Nuranës.

Kuanti 3 – Fryma si kanal energjie

(Letra 21, rreshtat 3–4)

"**Nuk më duhet ta dëgjoj zërin tënd... në frymën që e zgjon ditën.**"

Zëri është material - fryma është energji. Autori nuk kërkon tingullin fizik, sepse lidhja ekziston në **kanalin energjetik të frymës**.

Në kuantikë, kjo është ndërthurje: informacioni i njëjtë shfaqet në forma të ndryshme.
Kuanti 4 – Zgjuarja si ngritje frekuence

(Letra 21, rreshti 4)

Fryma që "zgjon ditën" është **ngritje vibracioni**.

Në kuant, vibracioni është mënyra si energjia ndryshon gjendje. Këtu agimi nuk është fenomen astronomik — është **transformim energjetik** i mendjes dhe zemrës.

Kuanti 5 – Drita si memorie, jo ndriçim

(Letra 21, rreshtat 5–6)

"**Drita nuk vjen për të ma ndriçuar rrugën, por për të ma kujtuar Nuranën...**"

Ky është thelbi kuantik:

- Drita **nuk është funksion fizik**,
- **është funksion informativ**.

Në fizikë, drita bart informacion - këtu ajo e bart **emrin, kujtimin dhe praninë e Nuranës**.

Ky është kuanti i pastër i energjisë së dashurisë.

Kuanti 6 – Frekuenca e përditshme (përsëritja energjetike)

(Letra 21, rreshti i fundit)

"**...më fillim të çdo dite.**"

Fenomen kuantik: **periodiciteti**. Si valë që rikthehet, drita çdo ditë sjell të njëjtin informacion: Nuranën. Ky është ritmi i ndërthurjes: një lidhje që nuk shuan.

Përfundim kuantik (Letra 21)

Letra e njëzet e njëtë është një nga modelet më elegante të transmetimit të informacionit të dashurisë nëpërmes dritës.

Ajo dëshmon se:

- mëngjesi është fushë energjie,
- rrezet janë bartëse informacioni,
- fryma është kanal energjetik,
- drita është memorie,
- dhe dashuria është frekuencë e stabilizuar.

Kjo letër e përforcon thelbin e Kuantopoezisë: **fjalët vijnë pas dritës - drita vjen e para.**

6. Letra e nëntëdhjetë e nëntë
Dëshmia e shtatë kuantike.

A) Linearja

Kjo letër është një nga më të pjekurat dhe më të qetat shpirtërisht të të gjithë ciklit. E gjithë poezia është një **moment i tejdukshëm heshtjeje**, ku poeti e ndjen:

- qetësinë,
- dritën,
- frymën,
- pulsimin e brendshëm,

– rikthimin e vetes te burimi.

Letra nis me një atmosferë të lehtë meditimi:

"Tani gjithçka është e qetë.

Asgës s' lëviz."

Qetësia këtu nuk është thjesht peizazh; është **gjendje e brendshme**, një stabilizim i shpirtit pas një udhëtimi të gjatë emocional.

Ndonëse poeti e ndien mungesën, ai nuk është më i tronditur - është **i qetë me dhimbjen**, gjë që është shenjë e pjekurisë së lartë të ndjenjës.

Në mes të letrës, poeti kthehet te vetja dhe e pranon se drita e tij vjen "përmes njerëzve" dhe përmes kujtimeve të dashura:

"është drita që shkumon përmes meje."

Kjo frazë është thelbësore. Këtu kuptohet se autori nuk kërkon më dritë jashtë - atë e ka brenda vetes.

Më poshtë poezia hyn në dimensionin e lutjes dhe të mirësisë, duke e pranuar dashurinë si një forcë që **fal, jep, nxit, pastron**.

Kulmi i letrës është kthimi te ndriçimi i brendshëm:

"Në qetësinë e fundit, ku edhe drita pushon,

ndjeji në puls të lehtë:"

Drita pushon... por vetëm për t'u bërë **kthim te burimi**.

Në fund, letra mbyllet me një prej deklarimeve më të

forta në gjithë ciklin:

"Në Dritë e Madhe.

Te Dashuria që s'ka emër tjetër, përveçse – Nurana."

Kjo është njohje e plotë: Nuranë nuk është më figurë tokësore, por **arketip**, dritë, prani absolute.

B) Kuanti

Kuanti 1 - Qetësia si gjendje kuantike

Çdo qetësi në kuantikë është stabilizim i frekuencave. Në rreshtat e parë, poeti hyn në një "gjendje të ulët entropie", ku energjia shpirtërore është e rregulluar, jo e trazuar. Kjo e bën Nuranën të perceptohet si **njësi dritë-formuese**.

Kuanti 2 — Drita që buron nga brenda (jo nga jashtë)

Në frazën:

"është drita që shkumon përmes meje"

drita nuk është foton fizik - është **dritë e ndërgjegjes**, e cila sipas kuantikës së mendimit mund të kuptohet si valë informacioni. Këtu ndodh kalimi nga drita e jashtme → te drita e brendshme.

Kuanti 3 - Lidhja kuantike me Nuranën

Letra përshkruan se autori e ndien Nuranën edhe kur nuk është aty fizikisht. Kjo është mdërthurje emocionale: dy vetë që ndajnë një frekuencë të njëjtë

energjie, pavarësisht distancës.

Në kuantikë, kur dy grimca lidhen, ato ndikojnë njëra-tjetrën edhe nëse janë shumë larg. E njëjta ndodh këtu.

Kuanti 4 - Fjala si foton ndriçues

Në letrën tënde, fjala kthehet në dritë:

"sepse çdo fjalë që të e përmend bëhet lutje."

Pra, fjala është **energjia e aktivizuar** - një grimcë kuptimi e cila lëshon dritë në ndërgjegjen e poetit.

Kuanti 5 - Pulsimi i shpirtit si valë frekuence

Rreshti:

"ndjeji në puls të lehtë"

përputhet me konceptin e valëve sinusoidale të zemrës dhe mendimit. Në kuantikë kjo përfaqëson "impulse energjetike" - valë e butë, e qetë, që e rikthen ekuilibrin.

Këtu autori nuk është më në superpozicion të ndjenjës, por në **gjendje të stabilizuar**.

Kuanti 6 - Nuranë si burim dritor

Përfundimi:

"Te Dashuria që s'ka emër tjetër, përveçse - Nurana."

Përkthyer kuantikisht:

Nuranë = grimca burimore e dritës, energji që nuk shterohet, burim i frekuencës së përjetshme emocionale. Poeti nuk e përshkruan më si person, por si **njësi energjetike**.

Kjo letër është një prej mbylljeve më të qeta dhe më të shndritshme në të gjithë ciklin. Në aspektin linear, është një reflektim i qetë. Në aspektin kuantik, është **transformim, ngjitje frekuence, përqendrim drite, stabilizim i ndërthurjes emocionale**.

PËRFUNDIM SOLEM – AKADEMIK

Mbyllje për studiuesit e fjalës, kërkuesit e dritës dhe interpretuesit e energjisë poetike

Pasi janë shqyrtuar shtatë dëshmitë kuantike, bëhet e qartë se kemi të bëjmë me një përpjekje të vetëdijshme për ta ngritur poezinë në një plan të ri, një plan ku fjala nuk është vetëm mjet artistik, por **formë energjie**, dhe ku ndjenja nuk shfaqet si figurë poetike, por si **proces dritor**.

Kjo mbyllje u drejtohet: **hulumtuesve**, të cilët kërkojnë të zbulojnë ligjësinë e brendshme të Kuantopoezisë si rrymë e re estetike; **kritikëve**, që mund të vëzhgojnë këtu një transformim paradigmatik të strukturës së vargut; **filozofëve**, që gjenden përballë një modeli të ri të përftimit të dritës; **lexuesve**, të cilët në këto tekste e ejnë qetësi, rezonancë dhe përqendrim shpirtëror; **studiuesve të kuantikës**, që mund të njohin brenda poezisë procese të krahasueshme me fenomenet e valëve, energjisë dhe ndërthurjes. Këto 6 dëshmi tregojnë se në thelbin e përvojës njerëzore ekziston një fushë e padukshme, e cila nuk mund të kuptohet vetëm

nga gjuha lineare. Ajo kërkon një gjuhë të re - gjuhën e dridhjes, të fotonit, të energjisë së pastër - dhe këtë gjuhë e formulon Kuantopoezia. Thelbi i këtyre letrave qëndron në një zbulim të qetë: **dashuria dhe drita nuk janë dy koncepte; janë dy shfaqje të së njëjtës substancë**. Nurana, brenda këtyre teksteve, nuk është vetëm figurë poetike - ajo është **njësi burimore**, grimcë themelore e energjisë që e ndriçon dhe strukturon vargun, mendimin dhe shpirtin. Kapitulli mbyllet, por energjia e këtyre letrave mbetet e hapur për interpretim. Ajo nuk shuhet, sepse drita nuk shuhet. Ajo nuk mbaron, sepse dashuria nuk mbaron. Ajo vetëm ndryshon gjendje - dhe kthehet përherë te burimi: **drita, fjala, dashuria, Nurana**.

Dëshmoi autori, Berzat Sadiki

PROMOVIMI DHE SHPALLJA ZYRTARE E KUANTOPOEZISË

në veprën "99 letra për Nuranën"

Shpallje Solemne

Me veprën **"99 letra për Nuranën"**, Berzat Sadiki e shpall, e themelon dhe dokumenton zyrtarisht **Kuantopoezinë** - rrymën e re letrare-shkencore që e shkrin poezinë, filozofinë dhe energjinë kuantike në një formë të vetme estetike.

Në këtë vepër, fjala nuk është vetëm strukturë gjuhësore, ajo është **foton i ndërgjegjes**, **valë e dashurisë**, **dridhje e shpirtit**, **ndriçim i materies së brendshme**.

Me këtë libër, letërsia shqipe merr një dimension krejt të ri: një gjini ku **drita**, **mendimi** dhe **ndjenja** nuk qëndrojnë më të ndara, por shfaqen si njësi të pandashme të krijimit poetik.

Deklaratë Akademike

Rrjedhja e *99 letrave*, strukturat e tyre energjetike, modelet e ndërthurjes emocionale dhe valët e dritës brenda vargut, e përbëjnë bazën teorike dhe praktike të Kuantopoezisë.

Kjo vepër:

- i përdor konceptet e **superpozicionit, dërthurjes, valëve, dridhjeve, fotonëve,**
- e shpalos dritën si parim themelor të dashurisë,
- e paraqet Nuranën si **njësi burimore energjie,**
- dhe e kthen poezinë në **proces ndriçimi**, jo thjesht në figuracion.

Për pasojë, *99 letra për Nuranën* bëhet **teksti themelor**, **monumenti i parë**, dhe **dëshmia bazë** e rrymës Kuantopoezi.

Njoftim për hulumtuesit, akademikët dhe lexuesit

Shpallja e Kuantopoezisë nuk është vetëm një akt letrar, por është një ftesë për:

- studiuesit e filozofisë kuantike,
- kritikët e letërsisë moderne,
- hulumtuesit e ndërgjegjes,
- të gjithë ata që kërkojnë brenda fjalës dritën,
- çdo lexues që e ndjen dashurinë si energji, jo si formë.

99 letrat e përbëjnë **arkivin e parë të dritës, hartën e parë të energjisë poetike**, dhe **bazën dokumentuese të rrymës së re**.

Shpallja Zyrtare

Me botimin e kësaj vepre:

Kuantopoezia shpallet zyrtarisht rrymë e re letrare dhe filozofike, e themeluar nga Berzat Sadiki në gusht të vitit 2025, me dëshmi të qarta në tekstin "99 letra për Nuranën".

Ky është momenti kur:

- fjala ngrihet në frekuencë,
- poezia ngrihet në dritë,
- dashuria ngrihet në energji,
- dhe letërsia ngrihet në një dimension të ri.

Mbyllja

Kjo vepër nuk është vetëm libër -
është akt themelimi.
Është fillim rryme.
Është dokument filozofik.
Është shpallja e një drite të re në letërsi
dhe në letërsinë shqipe.

Në dritë fillon.
Në dritë vazhdon.
Në dritë kthehet -
kuantopoezia.

PËRMBAJTJA

AKT THEMELIMI I KUANTOPOEZISË 4
CERTIFIKATË THEMELIMI 5
DEDIKIM 6
HYRJE 7
PARATHËNIE ANALITIKE
Në udhëtimin e dritës, fjala bëhet frymë 8
METODAT E LEXIMIT 12
Hyrje në dy dimensionet e leximit 12
KUANTOPOEZIA (Poezia me filozofi kuantike) 12
99 LETRA PËR NURANËN 15
Letra e parë 15
Letra e dytë 16
Letra e tretë 17
Letra e katërt 18
Letra e pestë 19
Letra e gjashtë 20
Letra e shtatë 21
Letra e tetë 22
Letra e nëntë 23
Letra e dhjetë 24
Letra e njëmbëdhjetë 25
Letra e dymbëdhjetë 26
Letra e trembëdhjetë 27
Letra e katërmbëdhjetë 28
Letra e pesëmbëdhjetë 29
Letra e gjashtëmbëdhjetë 30
Letra e shtatëmbëdhjetë 31
Letra e tetëmbëdhjetë 32
Letra e nëntëmbëdhjetë 33

Letra e njëzetë 34
Letra e njëzet e njëtë 35
Letra e njëzet e dytë 36
Letra e njëzet e tretë 37
Letra e njëzet e katërt 38
Letra e njëzet e pestë 39
Letra e njëzet e gjashtë 40
Letra e njëzet e shtatë 41
Letra e njëzet e tetë 42
Letra e njëzet e nëntë 43
Letra e tridhjetë 44
Letra e tridhjetë e njëtë 45
Letra e tridhjetë e dytë 46
Letra e tridhjetë e tretë 47
Letra e tridhjetë e katërt 48
Letra e tridhjetë e pestë 49
Letra e tridhjetë e gjashtë 50
Letra e tridhjetë e shtatë 51
Letra e tridhjetë e tetë 52
Letra e tridhjetë e nëntë 53
Letra e dyzetë 54
Letra e dyzet e njëtë 55
Letra e dyzet e dytë 56
Letra e dyzet e tretë 57
Letra e dyzet e katërt 58
Letra e dyzet e pestë 59
Letra e dyzet e gjashtë 60
Letra e dyzet e shtatë 61
Letra e dyzet e tetë 62
Letra e dyzet e nëntë 63
Letra e pesëdhjetë 64
Letra e pesëdhjetë e njëtë 65
Letra e pesëdhjetë e dytë 66

Letra e pesëdhjetë e tretë 67
Letra e pesëdhjetë e katërt 68
Letra e pesëdhjetë e pestë 69
Letra e pesëdhjetë e gjashtë 70
Letra e pesëdhjetë e shtatë 71
Letra e pesëdhjetë e tetë 72
Letra e pesëdhjetë e nëntë 73
Letra e gjashtëdhjetë 74
Letra e gjashtëdhjetë e njëtë 75
Letra e gjashtëdhjetë e dytë 76
Letra e gjashtëdhjetë e tretë 77
Letra e gjashtëdhjetë e katërt 78
Letra e gjashtëdhjetë e pestë 79
Letra e gjashtëdhjetë e gjashtë 80
Letra e gjashtëdhjetë e shtatë 81
Letra e gjashtëdhjetë e tetë 82
Letra e gjashtëdhjetë e nëntë 83
Letra e shtatëdhjetë 84
Letra e shtatëdhjetë e njëtë 85
Letra e shtatëdhjetë e dytë 86
Letra e shtatëdhjetë e tretë 87
Letra e shtatëdhjetë e katërt 88
Letra e shtatëdhjetë e pestë 89
Letra e shtatëdhjetë e gjashtë 90
Letra e shtatëdhjetë e shtatë 91
Letra e shtatëdhjetë e tetë 92
Letra e shtatëdhjetë e nëntë 93
Letra e tetëdhjetë 94
Letra e tetëdhjetë e njëtë 95
Letra e tetëdhjetë e dytë 96
Letra e tetëdhjetë e tretë 97
Letra e tetëdhjetë e katërt 98
Letra e tetëdhjetë e pestë 99

Letra e tetëdhjetë e gjashtë 100
Letra e tetëdhjetë e shtatë 101
Letra e tetëdhjetë e tetë 102
Letra e tetëdhjetë e nëntë 103
Letra e nëntëdhjetë 104
Letra e nëntëdhjetë e njëtë 105
Letra e nëntëdhjetë e dytë 106
Letra e nëntëdhjetë e tretë 107
Letra e nëntëdhjetë e katërt 108
Letra e nëntëdhjetë e pestë 109
Letra e nëntëdhjetë e gjashtë 110
Letra e nëntëdhjetë e shtatë 111
Letra e nëntëdhjetë e tetë 112
Letra e nëntëdhjetë e nëntë 113
Epilog 14
PASTHËNIE REFLEKTUESE 117
Falënderim 119
BIOGRAFIA E AUTORIT 120
TË DHËNA BOTUESE / KOLOFONI 122
VËSHTRIM LETRAR DHE FILOZOFIK
VËSHTRIM LETRAR DHE FILOZOFIK 123
KUSH ËSHTË NURANA? 127
DËSHMITË KUANTIKE 129
PËRFUNDIM SOLEM – AKADEMIK 151
PROMOVIMI DHE SHPALLJA ZYRTARE
E KUANTOPOEZISË
në veprën “99 letra për Nuranën”
Shpallje Solemne..... 153
Shpallja zyrtare 155
Mbyllja 155

MIRATIMI FORMAL I AUTORIT

Unë, Prof. Berzat Sadiki, autor i veprës "99 letra për Nuranën", deklaroj dhe konfirmoj zyrtarisht se: llibri është i plotë, në gjendjen aktuale siç është paraqitur në versionin final të dorëshkrimit, nuk kërkoj asnjë shtesë, ndryshim apo plotësim tjetër në përmbajtje, paratekste e pastekste apo kapituj shtesë. Struktura ekzistuese e librit (99 letrat, pasthënia, falënderimi, biografia dhe kolofoni) është mjaftueshëm e plotë dhe artistikisht e vetëmjaftueshme për konceptin e botimit. Dorëshkrimi konsiderohet i mbyllur, i verifikuar, dhe i gatshëm për shtyp, pa pasur nevojë për shtesa të tjera shpjeguese, akademike apo dokumentare. Autori e mban përgjegjësinë e plotë për përmbajtjen dhe konfirmon se ky version e përfaqëson formën përfundimtare të veprës. Ky miratim shërben si deklaratë zyrtare që dorëshkrimi është i kompletuar, i aprovuar dhe i autorizuar nga autori për botim.

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека
"Св. Климент Охридски", Скопје

821.18(497.7)-141.09Садики, Б.
821.18(497.7)-141
82-1:111
82-1:530.145

SADIKI, Berzat
99 letra për Nuranën :
poezi me filozofi kuantike / Berzat Sadiki. -
Tetovë : Pro litera, 2025. - 155, [5] стр. ; 25 см

ISBN 978-608-66988-7-4

а) Садики, Берзат, 1962- -- "99 писма до Нурана" --
Критики и толкувања

COBISS.MK-ID 67615749